

DRUŽINSKI TEDNIK

Nikoli ne bo imel pravih prijateljev, kdor se boji nakopati si sovražnike.

William Hazlitt,
angleški kritik
(1778—1830)

Leto X.

Ljubljana, 19. maja 1938.

Štev. 20.

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 33-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.303. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/1 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petinast vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetra in širina 55 milimetrov) din 1.—. Med oglasi stane vsaka petinast vrstica din 4'50. — Notice: — vsaka beseda din 2'—. Mali oglasi: vsaka beseda din 0'50. Oglasi davok povsod po posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Demonska Nataša

in
štirje ruski častniki

(Gl. str. 3)

DOBER NASTOP

Nekateri ljudje nosijo s seboj posebno ozračje, neki fluid, ki ga širijo okoli sebe, da jim nehoti ustreže. Povsod so priljubljeni, povsod najdejo dovolj prijateljev. Vsa vrata se jim odpirajo in zanjimajo jim je uspeh v družbi in v službi, čeprav niso nič bolj nadarjeni od manj srečnih sovražnikov, ki jih, kakor vse kaže, usoda zapostavlja.

Odkod ta razlika? Zares le usoda? Ne, razlika je v vedenju in nastopu! Medtem ko so prvi uglajenega, neprislilnega vedenja in brezhibne zunanosti, so drugi robati, neokretni, zanemarjeni.

Neki ravnatelj, ki je iskal tajnika, je dejal: »Poznam ljudi že po zunanosti, koliko so vredni. Neprisliljena drža, okus v obleki, izbranstvo v vedenju izdajajo že na prvi pogled tudi del notranjosti. Človek negotovih kretenj je nesamostojen službi. Morda je le imel ravnatelj prav! Svojega tajnika je po teh načelih gotovo pravilno izbral.

Vsekakor je res, da ne smemo poglagati važnosti le na notranjost, na golo znanje. Vzvišeni ideali, čisto, resno življenje, umsko bogastvo se ne sklada prav preveč z zunanjo nemarnostjo in mlahavostjo. Lepi vsebini mora vselej ustrezati tudi lepa posoda, sicer se lahko zgodi, da nas čisto napaka presodijo.

Zanemarljena zunanost izdaja čisto duševne pomanjkljivosti, na primer pomanjkanje smisla za red, disciplino in okus — same stvari, ki jih danes poleg znanja zahtevajo. Seveda pa lahko pretirana zunanost zbudi v nas misel na lepo posodo brez vsebine. Kričava zunanost, bahava puhloglavost!

Rimljani so bili umetniki kultiviranja svoje zunanosti, kakor je bilo tudi vse njihovo življenje prefinjeno. Žal le, da so jeli prvo pretiravati, kar je pospešilo njihov konec.

Za uspeh v življenju je tedaj nujno potreben tudi pravilen in zanesljiv nastop. To zanesljivost dosežemo, če se držimo vsaj treh glavnih smernic:

1. PRAVILNA DRŽA TELES. Kdor bo prišel s suženjskim nastopom, bo tudi veljal za sužnja in njegove besede brzokone ne bodo dosti drugačne od drže. Le poglejte vojake, kako strumno korakajo! Kar vojaška disciplina premore, to premore tudi vsak posameznik s sportom in telovadbo. Lepa drža, pravilne, neprisliljene kretnje nam dajo tudi tisto notranjo samozavest, ki nam je potrebna ob vsakem nastopu.

2. OKUSNA OBLEKA. Znan je pregovor: Obleka dela človeka. Kakor v vsakem pregovoru, ki je nastal po stoletnih izkušnjah med ljudstvom, tako je tudi v tem zрно resnice. V čisti obleki, čistem perilu se počuti človek docela drugače kakor v stari obrabljeni obleki in posvečanih čevljih. Se delavec je vselej in neskrbnejši v svoji praznični obleki; tako se mu zdi, kakor da je z delovno obleko odložil tudi del svoje robotosti. Ni glavno, da je obleka ukrojena po najnovejši modi, tudi ni potrebno, da je iz dragega blaga, mora pa biti okusna v kroju in barvi. Okus je nekaterim že prirojen, drugi si ga lahko privzgoje s pravilnim opazovanjem vsega tistega, kar splošno smatramo za lepo. To so umetnine priznanih umetnikov, okusne izločbe, skladnost barv v naravi itd.

3. VLJUDNOST. Preden razstavi umetnik svoje delo, mu da še poslednjo polituro. Tu omili ostrost poteze, tam spet zadrži prekrščno barvo s temnejšo, očesu prijetnejšo. In kar je za mrtvo umetnino tista poslednja dokončna uglajenost, ki nam da slutiti popolno harmoničnost vse umetnine, to je pri človeku vljudnost. Prava vljudnost poduhovi vso zunanost. Vljudnosti pa se ne bomo naučili, če se ne bomo trajno vadili v tej lepi umetnosti. Kdor je v domačem krogu brezobziren sebičnost, tudi proti tujcu ne bo poznal tiste vljudnosti, ki prihaja resnično iz duše. Ali bo prišel v zadrego, ali bo pa — osladno sladak.

Predvsem je pa seveda potrebna prava vsebina, kajti brez nje tudi posoda ne more imeti trajne vrednosti. Kdor bo pravilno strnil oboje, bo tudi povsod žel več uspehov kakor oni, ki misli, da je dovolj notranja vrednost. Že res, toda na prvi pogled ni mogoče pogledati takoj v dušo in srce.

Gorenjka.

RAZGLED PO SVETU

DVOJNI POGREB V ŽENEVI

Angleži pokopali Abesinijo in republikansko Španijo...
...In izkopali jamo Zvezi narodov

V Ljubljani, 18. maja.

G. Hitler je dal Rimu slovo, razkošnih revij in parad je konec, večno mesto dobi spet svojo prejšnjo podobo. In življenje teče dalje...

Tudi v Ženevi teče življenje dalje. Čeprav tam niso imeli bučnih veselja ne blestečih parad, ampak samo... pogreb. Pokopali so dve siroti, ki nista zmogli za zdravnika in zdravila, da bi si obvarovali življenje: Abesinijo in republikansko Španijo. Pokopala sta ju Albion in Marianne, a lord Halifax in monsieur Bonnet sta obenem nehoti izkopala jamo tudi svojemu otroku, Zvezi narodov.

In življenje bo teklo dalje. Samo ne vprašajmo, kako.

Kajti če bi vprašali, bi se spodobilo, da bi dobili odgovor. In če bi bil odgovor odkrit in pošten, bi se morali zgroziti ob njem. Kri nedolžnih kriči po masčevanju. Ali ni mar kri Abesincev po nedolžnem prelizu? Ne zagovarjate se, da so barbari, da hodijo bosi, da imajo debele ustnice in žimaste lase in da je gobavost pri njih doma; vse to vemo tudi mi, in tudi to, da si ni njihov cesar, dokler je še prestoloval v Adis Abebi, nič kaj prida prizadeval, da bi jih civiliziral in približal nam, kulturnim zahodnjakom. Toda Abesinci so kljub temu imeli pravico, izveličati se po svojih običajih. Kakor so resda tudi Italijani imeli svojo življenjsko pravico, iskati prostora v Afriki, če ga jim je v Evropi primanjkovalo. Samo...

Samo — če bi Angleži ne bili vtilkali svojih prstov v to zadevo! In če ne bi bil Laval sklepal svoje skrivnostne kupčije z Mussolinijem, kupčije, ki ni njegovi domovini nobene koristi prinesla, zato pa škode toliko več. Haile Selasi bi se bil že kako pogodil z Italijani, če mu ne bi bili Angleži prišepetavali, naj ne odneha. Danes je Haile cesar brez dežele, njegova razdejana domovina se vije v kričih — Angleži pa v Ženevi predlagajo, naj vsaka država po lastni uvidevnosti prizna ali ne prizna, da samostojne Abesinije ni več. Abesinska kri je tekla po krivdi Angležev, in nanje in na njihovega otroka bo ta kri prišla: iz te krvi je pognala kal smrtonosne bolezni, ki bo pokopala Zvezo narodov, organ in orodje zahodnih veselil.

In ali se mar tudi španska kri ne pretaka po nedolžnem? Španska državljanska vojna naj bi likvidirala notranje španske napetosti. Pustimo ob strani danes že bolj ali manj neizpodbitno resnico, da general Franco ni zgolj

Abesinski cesar Haile Selasi je sam prišel v Ženevo zagovarjati tezo svojbodne Abesinije.

ne zgolj z lastnimi močmi sprožil julija 1936. plaz, ki stane nesrečno Španijo toliko krvi. Vprašajmo samo: ali sta Anglija in Francija kot tisti državi, v katerih imenu Zveza narodov v Ženevi vedri in oblaci — ali sta ti dve državi vse storili, da se bratomerna vojna čim prej konča? Odgovor je celo za političnega slepca jasan in nedvoumen: Ne! Z vsemi evropskimi desničarji vred smo prepričani, da Francija sama ni smela aktivno seči čez Pireneje, ker bi tisti mah počila nova evropska vojna. Toda vsi demokrati sveta so naših misli, če pribijemo: Velika Britanija je vsem francoskim vladam metala pole na pod noge, ko so hotele odločno presekati gordijski voz vmešavanja v špansko vojno. Angleški lordi, ki zajemajo svojo svetovnopolično modrost iz starostno oslabilih uvodnikov častiljivega »Timesa«, so se bali, da

bo Španija tisti mah boljševiske, ko zmaga valencijska vlada. Angleški lordi — to je z drugimi besedami, srednja britanska vlada — so zato posredno in neposredno podpirali španske nacionaliste — vse dotlej, dokler se ni sredi prejšnjega meseca Chamberlain pobotal z Mussolinijem. Takrat je kazalo, da bo španske vojne vsak čas konec in da je Francova zmaga pred vrati, zato je svet nekam molče vzel na znanje angleško gesto, ki je napravila križ čez španske republikance. Toda republikanci se še zmerom žilavo upirajo in Franco še zdaleč ni zmagal; kljub temu Angleži vztrajajo na tem, da je bolnik mrtev, in ga hite pokopavati. Zato da se ne zamerijo Mussoliniju...

V Ženevi je španski zunanji minister Del Vayo zahteval za republikance nič več in nič manj kakor isto merilo, ki ga veslele priznavajo Francu. Lord Halifax ga je živčno zavrnil, češ da si Velika Britanija ne dá ničesar očitati zastran svoje španske politike. Lord Halifax je v imenu demokratske Anglije povedal republikanski Španiji in preko nje vsem malim narodom, da so za Angleže dobri samo dotlej, dokler hodijo zanje po kostanj v žerjavico. Republikanska Španija je levičarska, res; in čim dalje traja vojna, tem večja postaja nevarnost, da zavije — prepuščena pod silo razmer sama sebi in sovjetski Rusiji — v skrajni ekstrem. Toda kljub temu in kljub vsemu je danes še članica ženevske ustanove in v Ženevi je proslila samo svoje pravice, ničesar drugega. Gospod Halifax se je postavil na stališče realnosti, ko je del Vaya zavrnil. Kot Anglež je imel prav, kot businessman takisto. Toda gospod Halifax je nekaj pozabil: da ideje prej ali slej zmagajo nad materialno realnostjo. Zato Angleži niso prav storili, ko so Španijo na tak način zatajili; prav tako kakor abesinska bo tudi španska kri prišla nanje in na njihovega ženevskega otroka.

Zveza narodov je na videz srečno prestala svoje 101. zasedanje. Na videz je volk ostal sit in koza cela: italijanski želji je ustrezno, zraven je pa Abesinija še zmerom članica ZN. Toda takšen je samo videz; Abesiniji ni več rešitve in njen konec je samo vprašanje časa. Isto je, kakor vse kaže, tudi pri republikanski Španiji. Oboje bo nekoč ravno Angležem najbolj narobe hodilo.

Tako je, če se velik narod šele po polomu sankcij spomni, da gre v politiki realnost pred ideali.

Observer

tedna rani.

Uteinki

SREČA IN DOLZNOST

»Trdno vero imam, da se nisimo rodili zato, da bomo srečni, ampak zato, da storimo svojo dolžnost...« (Iz Hitlerjevega citata, objavljenega kot motto prigodnemu članku za materinski dan v nedeljski »Tagespost«.)

Tipična nemška filozofija: mrka, brez trohice življenjske vedrine. In zraven problematična: ali res izpolnitev dolžnosti izključuje srečo? Pri etično visoko stoječem človeku gotovo ne; narobe! A tudi pri vsakem drugem človeku gresta sreča in dolžnost lahko hkrati, če se že nečeta pokrivati. Hvala Bogu, da je tako — drugače napišimo rajši danes testament kakor jutri.

Qu.

NOMEN EST OMEN

V Pragi je bilo, kjer sem prvič slišal francosko besedno igro, da pravo ime predsednika britanske vlade ni Chamberlain (izgovori: čemberlen) temveč J'aime Berlin (izgovori: čemberlen; t. j. ljubim Berlin). (Iz članka »Češki dnevniki« v londonski reviji »New Statesman and Nations«.)

KISLO GROZDJE

Ravnatelj za prehrano nemškega naroda, g. Heck je izjavil, da bo nemška vlada v kratkem prepovedala peko belega kruha, češ da je prav tako kakor meso — človeku škodljiv. Enako piše tudi Goebbelsov »Angriff«.

MATI

Iz Ottawe (Kanada): Mrs. George Washingtonova je imela štiri sinove. Tri je izgubila v svetovni vojni. Četrta je šel kot prostovoljec na Španjo, k vladnim. Te dni je mati dobila obvestilo, da je padel.

(»Prager Tagblatt«)

JELUSIČ — JELUSICH

Praški tednik »Die neue Weltbühne« priobčuje odprto pismo avtorja »Cezarja«, sinu slovanskih staršev, današnjemu velenemu Mirku Jelusiču:

Porabili ste gleichschaltanje dunajskega Burgtheatra, da ste na hitro roko postali ravnatelj tega uglednega zavoda. Od dunajskega tiska ste si dali potrditi, da je bila vaša mati sudetska Nemka in da vas je — v nasprotju z voljo vašega očeta, Hrčata — vzgojila kot polnokrvnega in čistega Nemca. Pa ni tako. Vaša mati je bila Čehinja, vi ste se pa z istim navdušenjem, s katerim bi danes hoteli biti Nemec, izrekli zdaj za hrvaško zdaj za češko narodnost — kakor so pač zahtevali vaše poslovne koristi. Ko ste hoteli spraviti neko svojo dramo na praški češki oder, ste se znali do upravnika gledališča obrniti v češkem jeziku, podarjajoč svojo in svoje matere češko narodnost in trkajoč se na prsi, da ste Čeh. In ko je leta 1931. Zagreb pripravil v hrvaščini vaš roman »Cezar«, ste pisali založništvu lastnoročno pismo v hrvaščini...

NAPREDEK

V dobi, ko se nacionalizem izprija preko rasizma v golo plemenstvo (tribalizem), se pač ne more več imenovati v isti sapi s človeškim napredkom.

(Londonski New Statesman and Nation v članku o Henleinovem karlovarskem govoru.)

TEMPORA MUTANTUR...

V Dresdnu na Nemškem so še do nedavnega imeli Habsburško cesto. Zdaj so jo prekrstili v Planettovo. (Planetta je bil tisti, ki je leta 1934. ubil avstrijskega kanclerja Dollfußu.)

KDO JE EINSTEIN?

»Einsteinu so nam sleparsko predstavili kot genija. Dejansko je deklariran starinar, ki je zdrsnil v relativnostno teorijo.«

(»Frauenzeitung«, Berlin)

PAMETNA POLITIKA

Dobri poznavalec Daljnega vzhoda trdi, da je Nemčija pri izbruhu kitajsko-japonske vojne zaigrala svojo največjo svetovnopolično šanso. Ti ljudje menijo, da bi si bila Nemčija z odkritim podpiranjem Kitajcev znala pridobiti — čeprav v drugačni obliki — vodilno in zaupno mesto, precej podobno vlogi, ki jo Velika Britanija danes igra v Indiji.

(»Weltwoche«, Curih)

t. l.
du:
top.

PROSIM pol litra mleka, sem stopila odan v neko ljubljansko mlekarino.

»Mleka pa nimamo, posebno ne na hitre,« mi je vladno pojasnila lastnica mlekarne. Nekam nenavaden se mi je zdel ta odgovor, a morala sem verjeti in ni mi kazalo drugega, ko da sem jo mahnila v drugo mlekarino. Tamkaj se mi ni godilo nič bolje in ravno tako tudi ne v tretji in četrta mlekarini; šele v peti mlekarini sem na srečo dobila pol litra mleka.

Na moje začudenje, kako to, da v Ljubljani ne dobijo mleka, so mi lastnice mlekarin takole odgovorile: »Letos popijte Ljubljančani enkrat toliko mleka kakor lani, zato nam ga primanjkuje na vseh koncih in krajih.«

Menda vendar ne kanijo Ljubljančani eviček zamenjati z mlekom? sem pomislila, ali pa — to se mi je zdelo verjetnejše — roma naše mleko čez mejo, tja, kjer je stiska za mleko in maslo tako zelo huda...»

Kronistka

Politični teden

Turški ministrski predsednik Džalal Bajar in zunanji minister dr. Ruždil Aras sta bila za obiska v Beogradu tudi v avdijenci pri knezu namestniku. — Bolgarski letalci, ki so uvedli letalski promet na novi progi Beograd—Sofija, so se ustavili tudi na Oplenicu in počastili spomin kralja Aleksandra, na Avli so pa na spomenik Neznanega junaka položili venec. — Egiptovski princ Mahmed Abdel Munel se je s princesama Zeynabo Mazurkano in Hadidžo Abas Halimo tri dni mudil na Bledu. — Češkoslovaški namestnik zunanjega ministra dr. Bohdan Pavlu se je na povratku iz Splita v Zagreb smrtno ponesrečil pri Bosenskem Novem. Avtomobil mu je padel v reko Sano. Pavlu in njegova služkinja sta utonila, njegova žena se pa rešila. — Nj. Vis. knežinja Olga je darovala Rdečemu križu 10.000 dinarjev in tako postala podpornica članica društva. — Predsednika vlade dr. Stojadinovića je švedski kralj odlikoval z najvišjo stopnjo švedskega reda Severne zvezde.

Angleški zunanji minister lord Halifax je na 101. zasedanju sveta Zveze narodov dejal, da pomeni angleško-italijanski sporazum nov važen korak v pomirjenju Evrope. — Po poročilih kitajskega generalnega štaba so Japonci izgubili doslej že okoli 400.000 vojakov. — Švica je izposlovala od Zveze narodov priznanje popolne nevtralizacije. Zdaj je oproščena ne samo vojaških ampak tudi gospodarskih in finančnih sankcij. — V Rio de Janeiru (Brazilija) so desničarski radikalni elementi skušali izvesti prevrat, a se jim je poskus izjalovil. — Poljski Ukrajinci zahtevajo avtonomijo in bodo svoje zahteve v juniju predložili parlamentu. Ni pričakovati, da bi parlament njihovim zahtevam ugodil. — Portugalska vlada je priznala Francovo vlado kot edino zakonito oblast na Španskem. — Madžarski ministrski predsednik Daranyi je odstopil. Novo vlado je sestavil Imre dy brez pristavev pok. Gömbösa, bivšega predsednika vlade. — Belgijka vlada je odstopila. Novo vlado je sestavil dosedanj zunanji minister, socialist Spaak. — Nemški maršal Göring je na potovanju po Avstriji prisostvoval v Linzu blagoslovitvi temeljne kamna za novo veliko železarno. — Henlein, vodja sudetskih Nemcev, je nepričakovano prišel v London, kjer so mu svetlovali zmernost v zahtevah in miren sporazum s Čehi. — Mehika je zaradi angleških zahtev v zvezi z razlastitvijo petrolejskih vrelcev tujih družb prekinita diplomatsko razmerje s Anglijo. — Angleški letalski minister lord Swinton je zaradi javne kritike letalskega oboroževanja odstopil. Tudi minister za kolonije lord Harlech je podal ostavko. — Japonske čete beležijo ob lunghajski železnici važen uspeh. Kitajska vojska se počasi umika. — Na španskih bojiščih se bijejo severovzhodno od Teruela srditi boji. Nacionalistične čete so zasedle važni križišči Cedillas in Montegadon. — Rumunski ministrski predsednik patriarh Miron bo 20. maja obiskal Varšavo, da vrne obisk mitropolitu Dioniziju, vzhovnemu poglavarju poljske pravoslavne cerkve.

Drame in tragedije

d Sošolci so v prepiru izbili oko. Gletnemu Fricku Premku iz Grada pri Litiji. 9letni Rudi Učakar je vrzel vanj končasto prečko, a le-ta je prišel tako nesrečno, da se je nesrečnemu fantiču zabodla v oko. Zdravnik je takoj odredil prevoz v bolnišnico, a že na postaji se je otroku oko izlilo. Deček se zdaj zdravi v ljubljanski bolnišnici.

d Zaradi nesrečne ljubezni je skočil v Savo s smledniškega mosta pri Kranju 26letni krošnjar Jože Matić iz Sinja. Fant si je v desetih letih prihranil okoli 30.000 dinarjev in si je hotel z dekletom ustvariti dom, tedaj je pa zvedel, da se je deklet

Kronika preteklega tedna

ročilo z drugim. To ga je tako potro, da je sklenil dati življenju slovo.

d Duševno obremenjen sin je s sekuro razmesaril mater in očeta v Tovu (Srbija). Slavko Bogojević je že pred 12 leti živno zbolel, a starši so ga kljub temu, da je bil večkrat zmeden, imeli doma. Ondani mu je sosed ustrelil njegovo ljubljeno mačko. To ga je tako potro, da ji je na postelji lepo postlal in je tri dni in noči neprestano bdel kraj nje. Ko se je mačke truplo začelo razkrajati in se je po sobi širil neznosen smrad, se je oče ponoči splazil v sinovo spalnico in hotel mrhovino odnesti, sin se je pa v tem zbudil in ko oče na njegovo prošnjo živali ni hotel pustiti, je pograbil sekuro in dvakrat z vso silo zamahnil po očetovi glavi. Ko je prihitela očetu na pomoč mati, je zamahnil še po njej. Nesrečne starše so takoj prepeljali nevarno ranjene v bolnišnico, podivjanega sina so pa zvezali in ga prepeljali v umobolnišnico.

Naš napredek

n Novo pohorsko cesto Reka—Pohorški dom so te dni po ogledu uradne komisije banske uprave izročili prometu.

n Zlatnik rimskega cesarja Honorija so našli na neki njivi v Gorišnici pri sv. Marjeti niže Ptuj. Novec je zelo dobro ohranjen in ima na eni strani proti desni obrnjeno poprse rimskega cesarja Honorija z napisom D. N. HONORIVS P. F. AVG., na drugi strani pa kaže cesarja, stoječega z leve noge na utjenuku.

n Spomenik kralju Aleksandru I. Zedinitelju so te dni slovesno odkrili v St. Juriju ob Ščavnici. K slovesnosti se je zbrala ogromna množica od blizu in daleč.

n Poštarski dom na Pohorju bodo v kratkem dogradili. V domu bo 16 sob s 30 posteljami. Poštariji bodo lahko že letos letovali pod lastno streho na svežem pohorskem zraku.

Nesreče

č Drobec železa je padel v oko 21-letnemu kovačevemu sinu Janku Lotriču iz Bukovice v Selški dolini. Fant je v kovačnici pomagal očetu. Zeležo mu je presekalo zenico. Prepeljali so ga v ljubljansko bolnišnico.

č Okrepčan z dobro kapljico se je 69letni posestnik Martin Razbornik iz škalskih Cirkovcev pri Velenju vračal s parom volov domov. Spotoma je padel v potok. Mož je utonil in so ga mrtvega našli pri nekem mlinu.

č Z motociklom se je zaletel v kamniški vlak 27letni trgovski sotrudenik Vladislav Jamar iz Poljan nad Skofjo Loko. Pri padcu si je zlomil nogo in si nakopal precej nevarnih ran po glavi. Reševalci so ga prepeljali v Slajmerjev dom v Ljubljano.

č Zrtve nepravilnega ravnanja z bencinom je postal posestnik Mrak iz Košce, hribovskega naselja blizu Zagorja. Mož je bil v Zagorju kupil za domače steklenico bencina in si je blizu doma hotel prižgati smotko. Medtem mu je steklenica padla na tla in se razbila. Mrak se je pa pri tem polil z bencinom. Ogenj je z žigalice svignil na polito obleko in mu jo vžgal. Gospodar je začel obupno kričati na pomoč. Sosedji so mu za silo ublažili bolečine z domačimi zdravili, vendar je dobil Mrak tako nevarne opekline, da so ga morali prepeljati v ljubljansko bolnišnico.

č Smrtno se je ponesrečil na Klancu pri Kranju 47letni hlapec Ljotze Penđer, služben pri posestniku Babolin.

Hlapec Stal je stopil gnila obok, 15 dihnul.

č Ko hlapec Kočevji tranje ljubljani bam kr č Ses čil don venskih dva se igrala tako h samo cenijo delno

č B prilete Zganj ček možga peljal č I poses benc sta notra v lju č I v teko težo odra, Stirje

hujše rane je pa odnesel delavec Mesarič; padajoči tram ga je namreč udaril po glavi. Zdravi se v celjski bolnišnici.

č Stara granata je eksplodirala v vasi Magarevu pri Bitolju (Južna Srbija). Našla sta jo dva kmetjska fanta in sta jo po vsaki ceni hotela razbiti. Pri tem nevarnem delu je pa granata eksplodirala in je oba fanta ubila, tretjega pa, ki je bil v bližini, je nevarno ranila, da so ga morali nezvestnega prepeljati v bitoljsko bolnišnico.

Nevsakdanjosti

* 200 tisočakov je priberal Anton Mohorok, ki je pred kratkim umrl v mariborski splošni bolnišnici. Denar so našli v njegovi obleki. Dognali so, da je bil pokojnik zelo skop in si svoj živ dan ničesar ni privoščil. Še jed je priberal.

* Pozor! Pozor! Pozor! Danes pri našamo v drugi oglas nagradnega tekmovanja za Radion. Kdor se želi tega tekmovanja udeležiti, mora izrezati celo stran in jo poslati na naslov: Jugoslovansko d. d. Schicht-Lever, oddelček reklama, Osljek. Vse naše naročnike, čitatelje in njihove prijatelje opozarjamo, da imamo zanje na zalogi še takšne oglase in jim jih radi brezplačno pošljemo, kolikor jih potrebujejo, če bi se hoteli udeležiti nagradnega tekmovanja za Radion. Naročite jih lahko po dopisnici pri upravi »Družinskega tednika«, poštni predal 345, Ljubljana, ali pa pridite sami ponje. Morebiti čaka sreča prav vas, zato ne odlašajte in pišite še danes po odtis oglasa nagradnega tekmovanja za Radion! Ne zamudite lepe priložnosti!

* Prvega divjega petelina je letos ustrelil na Menini profesor Matija Trobej. Tehta več ko 4 kg.

* Vse je pripravila za svoj pogreb mizarjeva vdova Marija Piškoričeva v Bjelevaru. Pri nekem mizarškem mojstru je naročila krsto, doma je pa vse uredila in pripravila celo umivalnik s svežo brisačo za zdravnika. Polcija jo je našla v njenem stanovanju obešeno. Nesrečna vdova je živele v dobri razmerah.

* Petkrat zapored je rodila dvojčke žena revnega delavca Ibrahima Šahbegovića iz Sarajeva. Tri hčerke ji žive, dve sta pa umrli. Razen teh otrok jih je revna žena rodila še pet.

Osebne vesti

o Poročili so se: V Bruci: zdravnik dr. Rajko Erlach in Marica Komanova. — V Gornji Radgoni: Anton Stranjšak, trgovec v Seliščih pri Sv. Juriju ob Ščavnici, in Cira Talančeva, gostilničarjeva hči. — V Hočah: inž. Pavel Ledenik iz Maribora in Rozika Frangoševa iz Bohove. — V Kranju: Jože Jerine, ljubljanski občinski svetnik iz Dravelj, in Manica Hočvarjeva iz Zapog pri Smledniku. — V Ljubljani: Drago Korošec, šolski upravitelj v Dobu, in Marija Plutova, šolska upraviteljica v Jurklostru. — V Prevaljah: Jože Srebot in Franica Müllerjeva. — V Svečini: Miroslav Kert, trgovec iz Črne, in Pepca Krenova; inž. Pavle Ferlice iz Maribora, in Režika Krenova. — Novoporočencema iskreno čestitamo!

† Umrli so: V Braslovčah: 85letna Uršula Robidova. — Na Črnučah pri Ljubljani: 74letni železniški čuvaj Vid Čertane. — V Gaberju: 69letni Leopold Heilgstein, ljubljanski mojster v Westno-

Celju. Pred dnevi je hotel vlomiti v Kosijevo gostilno v Kosezah pri Ljubljani, a ga je gostilničar obstrelil v levo in desno roko. Vlomilec se ni upal v ljubljansko bolnišnico, ampak se je zatekel po pomoč v celjsko, kjer so pa prav kmalu ugotovili, da je ranjenec zasledovan Mate Radošević iz Sinja. Prepeljali so ga v Ljubljano. Poskušeni vlom v Kosijevo gostilno je že priznal.

p 15 dni strogega zapora in 120 dinarjev globe je dobila 29letna Terezija Zinkova iz Dobrove, ker je bese-dam »Zdrava in marljiva iz službe odpuščenca« v poselski knjižici pripisala še »in poštena«.

p Kravjega tatu so prijeli na Fali, kjer je imel skrito 2000 dinarjev vredno kravo, ki jo je bil ukradel posestniku Gašperju Bohaku v Slovenski Bistrici. Vekoslava Voršica so orožniki oddali sodišču.

p Z ukradenim motornim kolesom se je vozil in se z njim ponesrečil Anton Zalaznik iz Skornega pri Topolščici. Na poti iz Šoštanja proti domu je zavozil v kup gramoza in se prevrnil. Orožnikom je ponujal 200 dinarjev, če bi ne prijavili posestniku Rudolfu Mešiču, da se je vozil z njegovim motornim kolesom.

p Zastavljalni listek je ukradel neznan tat neki gospe v Ljubljani in z njim dvignil precej zlatnine v vrednosti 2500 do 3000 dinarjev.

p Na krivih potih je zalotila moža Zivka Jankovića iz Požarevca. Ze po nekaj mesecev zakona je namreč njen mož Milan začel zahajati k svoji prejšnji ljubici. Nekega dne ga je žena našla pri ljubici v postelji. V trenutni razjarjenosti je pograbila sekuro in ga ubila. Sodišče jo je oprostilo.

p Denar za velikonočne obleke je pobral vnaprej krojač F. P. iz Slovenjke Gradca. Na veliko soboto je pa slepar na lepem zginit in vsi naročniki novih oblek so se obrisali pod nosom. Orožniki so ga kmalu našli, le oblek in denarja pri njem niso mogli najti.

p Zaradi sleparij in tatvin so mariborski sodniki obsodili Zofijo Ratovo iz Krčevine na 7 mesecev strogega zapora in na 2 leti izgube častnih državljskih pravic, njenega tovariša Stanika Novakovskega pa na 5 mesecev strogega zapora in na 2 leti izgube častnih pravic.

p Tihotapca morfija, trgovec Stevana Kovjanica iz Sremske Mitrovice, so prijeli avstrijske oblasti in ga izročile naši obmejni policiji. Kovjanec je prethotapil v Avstrijo 5 zavojev opijevne baze za izdelavo morfija.

p Tri vagone so izropali na železniški postaji v Capragu neznani tatovi. Stražnik je v bližnjem gozdu našel po dolgem iskanju do polovice izpraznjeno vrečo sladkorja. V zvezi s tatvino so prijeli nekega 16letnega fanta in več njegovih pajdašev.

p 12.000 dinarjev je zmanjkalo posestniku Stefanu Kacu iz Jareninskega dola pri St. Ilju. Mož je bil pred kratkim prodal svojo hranilno knjižico, glasečo se na 85.000 dinarjev za 65.000 dinarjev. Denar je hranil doma. Vsak dan sta z ženo hodila na delo in stanovanje skrbno zaklenila. Ondani je Kac odprl skrinjo in opazil, da mu je iz nje zmanjkalo 12.000 dinarjev. Sumijo, da je moral tat imeti ponarejene ključke.

p Denarnica s 600 dinarji je izginila priletnemu možaku z dežele, ko je v mestu v družbi nekega dekleta popival v neki mariborski gostilni. Zadevo je prijavil policiji. Pri preiskavi so prijeli žensko, ki je z ukradenim možem popivala, njen prijatelj je pa navajal na delavca, ki je stražnika nanjo opozoril, in ga tako obdolgal s pestmi po obrazu, da je moral

Dober okus
je posebna prednost odvajalnega sredstva Darmol.
Vrhu tega deluje milo in brez bolečin. Zato uživajo odrasli in otroci radi Darmol.

Darmol dobite v vsaki lekarni

p Mladotne vlomilce so prijeli litjski orožniki. Fantje so se domenili, da bodo vlamljali po Litiji, da bi prišli do denarja. Priznali so tatvino pri Groznikovi in pri Uršičevih, kjer so ukradli 700 dinarjev. Večkrat so vlomili tudi v barako kramarice Humarjeve in ji pokradli slaščice in denarja.

Vitrihe so mladi vlomilci izdelovali sami. Vlomilce so spravili za zapahe. — Orožniki z Vač so prijeli nevarnega vlomilca 25letnega Karla Jekosa, doma iz Lok pri Zidanem mostu. Vdrl je v vasi Vrhu nad Kandršami v hišo neke vdove. Zenska je začela klicati na pomoč, prihiteli so sosedje in vlomilca prijeli, a njegov pajdaš jo je še o pravem času odkril. Jekos je priznal več vlomov. Orožniki so ga odpravili v Zagreb, kjer ima njegova vlomilska družba celo skladišče ukradenih stvari.

p Da bi verjeli v njegovo nedolžnost, je pojedel v zaporu dve žlici in napisal policijskemu komisarju poslovilno pismo mesarski pomočnik A. T. na Jesenicah. Prepeljali so ga v ljubljansko bolnišnico, od tod je pa že po nekaj dneh ušel in so ga šele pred kratkim prijeli. Fant ima na vesti več tatvin. Izročili so ga sodišču.

p Velike ponesrbe so odkrili v davčni upravi v Sremski Mitrovici. Zato so blagajnika Milana Boškovića obsodili na 8 let ječe, a Stevana Miloševića, šefa davčne uprave, so oprostili. Mož pa ni imel miru in ondan se je ustrčil.

p Zerjavico sta položila za vrat spečemu tovarišu Karlu Vaupotiču v Bodislavcih 21letni posestniški sin France Šrol in 29letni delavec Josip Vrbnjak. Vaupotiča so morali zaradi nevarnih opeklin prepeljati v bolnišnico. Te dni je mariborsko sodišče obsodilo Vrbnjaka na 4 mesece strogega zapora, Šrola pa na 3 mesece strogega zapora, pogojno na 3 leta.

Razno

r V dalmatinskih cementnih tovarnah je na lepem nastal zastoj. V skladiščih imajo več ko 100.000 ton cementa, pripravljenega za izvoz. Le-ta je pa zelo nazadovol in znaša zdaj kvečjemu 13.000 do 15.000 ton na mesec.

r Hranilne vloge pri slovenskih hranilnicah neprestano naraščajo. Skupno število vlagateljev je znašalo v marcu 134.960, prirastek vlog je pa znašal 116 milijona dinarjev.

r Neznane mrljice je naplavila Mura v Hrastrju pri Čukovi žagi. Na neznanečvo truplo je naletela neka ženska, ki je tam okoli nabirala suhljad. Komisija je ugotovila, da je neznanec okoli 45 let star in najbrže ni naš državljan. Praske po telesu so povzročile veje in skalovje, ki se je truplo obnje zadrževalo. Utopljenca so pokopali na kapelskem pokopališču.

r Davčni dohodki v letu 1937/38. so znatno narasli. V zadnjih letih so najbolj poskočili carinski dohodki.

r Hotelski sluga Ljotze Božič in sobarica Herta Götzhaberjeva sta se že vrnila v Ptuj in pojasnila svoje izginotje. Sluga je namreč gospo Usarjevo razumel, naj ji pritrja odpelje na njeno posestvo v Zavrč. Ko je zvedel, da njega in sobarico iščejo, se je brž vrnil v Ptuj in zadevo pojasnil.

r Državni dohodki od neposrednih in posrednih davkov in monopolov so v primeri s prejšnjim letom poskočili za 968 milijonov dinarjev, v zadnjih letih pa za 1314 milijonov dinarjev.

r Število vlagateljev pri Poštni hranilnici je v aprilu poskočilo za 4623, vloge so pa konec meseca znašale 13544 milijona dinarjev. Število čekovnih računov je naraslo za 899.

S »Hamletom« je ugnal sodnika

(n) London, maja. Pred policijskim sodiščem v Clervewellu se je morala te dni zagovarjati neka uboga para zaradi neznatnega prestopka.

Lepega večera je pred nekim londonskim gledališčem čakala množica ljudi, da se bo odprlo blagajniško okence; neki možak, ne bodi len, je poprosil zdaj enač zdaj drugega čakalca za kakšen penny, pri tem ga je pa na lepem opazilo oko postave. Bilo je po njem.

»Prosjačenje je prepovedano,« je strogo rekel sodnik.

»Morda res, a jaz nisem prosjačil,« se je postavil za svojo pravico obtoženec. »Deklamiral sem izvrstne stihe in ljudje so mi samo plačevali užitek, ki so ga imeli pri poslušanju.«

»Kakšne stihe ste pa deklamirali?« je vprašal radovedno sodnik.

»Hamleta!« saj znam celo dramo na pamet. In obtoženec je pričel s pravim teatrskim zanosom citirati nesmrtni Shakespeareove stihe.

»Res, to je Shakespeare,« se je naposled vdal sodnik in nenavadnega obtoženca oprostil.

Demonska zločinstva lepe Nataše

Dekle, ki je oropalo čast štirim častnikom

(nK-i) Sydney, maja.

V avstralskem mestu Dalbyju pri Brisbanu je te dni neki neznanec ustrelil ženo upokojenega krmarja Maguela Habta. Zločin bi bil najbrže ostal nepojasnjen, da se ni morilec — nekdanji ruski častnik Versenov — sam javil sodišču. Izkazalo se je, da je ta umor samo sklepni člen v verigi romantičnih zločinov in umorov, ki jo je pred 24 leti začela neka mlada, ekscentrična lepota.

Nekaj mesecev pred začetkom svetovne vojne se je odigrala v Moskvi pretresljiva častniška tragedija. V razkošnem stanovanju častnika Versenova so našli mrtve tri ruske častnike: Paikova, Sikerja in Jusova. Po divjem razbrzdanem večeru pri Versenovu, ko je kipeče vino teklo v potokih, je gostitelj postrelil svoje goste in tovariše. Tako vsaj je tedaj zavračal častnik Versenov preiskovalnemu sodniku. Kot vzrok svojega strahotnega dejanja je navedel ljubosumnost. »Hoteli so mi odtujiti prijateljico Natašo,« je venomer zatrjeval Versenov v preiskovalnem zaporu.

Muhe prenapete lepote

Sprva so častnikovi izpovedi verjeli. Kmalu je pa sum padel tudi na njegovo ljubico, lepo, mlado 22letno Natašo Nitarovno. Aretirali so jo in jo strogo zaslišali. Dekle je dolgo tajilo, naposled se je pa le omeščala. Povedala je pa tako strahotno zgodbo, da je celo marsiški vajenim policijskim uradnikom oledenela kri v žilah.

Nataša je dejala, da jo je posebno veselilo gledati, kako se mladi, krepki moški potegujejo za njeno ljubezen in bore za svoje življenje. Zato je pregovorila svojega prijatelja Versenova, da je izzval svoje tovariše na boj s samokresi. Dekle je vedelo, da bo vsakdo zmagal njen ljubimec, kajti v streljanju se nihče ni mogel meriti z njim.

Lepo Natašo so kajpak zaprli; ko so jo pa hoteli drugi dan spet zaslišati, je bila demonska ženska izginila. Podkupila je bila svoja dva stražnika in pobegnili. Hkrati z njenim begom so pa odkrili še en zločin, ki je v moskovskih častniških krogih napravil ogromno senzacijo; nekdo je izropal blagajno neke stotnije v gardnem polku. Izginilo je 80.000 rubljev, ves denar, ki so ga hranili za manevre. Edini častniki, ki so imeli dostop do blagajne, so bili Paikov, Siker in Jusov — častniki, ki jih je Versenov na svoji pojedini postrelil.

Stava za življenje in smrt

Pri nadaljnjem zaslišanju se je Versenov na lepem spomnil, da je njegova prijateljica nekaj dni pred zločinom sklenila z vsemi tremi častniki kaj nenavadno stavo. V družbi je po-

govor nanesel na ropanje; Nataša se je potegovala za roparje in za njihovo, pogosto vratolomno drznost: »Izropajte lepega dne kakšno blagajno, ne da bi vas dobili, potem boste šele imeli pravico zaničljivo govoriti o pogumu roparjev!« je dejala lepa Rusinja izzivalno svojim trem oboževalcem.

Tedaj so se zaljubljeni in častihlepni častniki domenili, da bodo res izropali vojaško blagajno, vzeli iz nje 80.000 rubljev, jih obdržali en dan pri sebi, pokazali lepi Nataši, potem pa spet vrnili v blagajno. Nataša je privolila v nekoliko tvegani načrt; to je častnike še spodbudilo. Res so lepega dne prinesli in ji pokazali denar, šest ur nato jih je pa Nataša dala postreliti...

To je bil roman lepe in demonske Nataše, roman ki je v predvojni Rusiji vzdignil mnogo prahu. Gardnega častnika Versenova so obsodili na smrt; toda car ga je pomilostil in že čez šest mesecev je svoboden šel na fronto, da tamkaj opere svojo omadeževano čast. Versenov se je res v vojni zelo odlikoval; postal je spet častnik in napredoval celo v polkovnika. Ko je izbruhnila revolucija, je zbežal v Argentino.

Srečanje v Dalbyju

Med tem je minilo skoraj 22 let. Vojna vihra je divjala čez Evropo, Rusijo je pretresla revolucija in svet je pozabil na lepo Natašo in njeno hudodelstva. Nihče ni slutil, kje se skriva ta demonska ženska, doma ali v tujini, in ali sploh še živi. Morda bi bila umrla nepoznana, da je ni te dni Versenov izsledil in ustrelil, ko je nič hudega ne sluteča stopila iz hiše.

Morilec se je takoj sam javil policiji. Iz listin, ki jih je imel s seboj, so ugotovili, da gre res za nekdanjega ruskega častnika, polkovnika Alekseja Versenova, ki se je lani pripeljal v Sydney nakupovat volno za neko tovarno.

Pri zaslišanju je povedal, da je ustreljena gospa Habtova v resnici zločinka Nataša, ki je pred približno 24 leti spravila s svojo razbrzdano objestnostjo v smrt njegove tri tovariše, njega samega pa v hudo sramoto. Že v zaporu se je Versenov zaklel, da bo maščeval ta zločin. 24 let se je lepa Nataša skrivala pred svojim nekdanjim ljubimcem, a zdaj mu jo je sam slučaj pripeljal pred strel. V Sydneyu je neki ruski mornar, tudi emigrant, sporočil Alekseju, da živi v bližnjem mestu Dalbyju njegova nekdanja ljubimka kot žena upokojenega krmarja Habta. Aleksej ni dolgo pomišljal; najprej je v miru uredil svoje trgovske opravke, potem se je pa odpeljal v Dalby, počakal, da je Nataša stopila iz hiše, brez besede nameril vanjo samokres in ustrelil...

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

Na Angleškem ne röntgenizirajo samo ljudi, ampak tudi — klobase; nekatere velemoderne angleške tovarne klobas so si namreč pred kratkim nabavile posebne aparate za röntgeniziranje mesnih izdelkov. Klobase tik pred razpošiljanjem s temi aparati osvetle, da vidijo, ali ni morda v nadevu ostala še kakšna koščica.

»Najlepša ženska na svetu« Greta Garbo, je najbrže tudi precej bistro glave in trgovskega duha, saj je pred kratkim naložila doberšen del svojega imetja v enega najdragocenejših demantov na svetu. Greta je 63 karatov težki demant kupila v Stockholmu za bajno ceno 9 milijonov dinarjev.

Že šestič se hoče ločiti neka Američanka, gospa Jožefina Kovalskova, lastnica velikega modnega salona v Worcesteru, v državi Massachusetts (USA). Da bo njen rekord še svetovnejši, je poskrbela, da se je vseh šestkrat poročila z istim moškom — svojim prvim izvoljencem. Petkrat sta se temperamentna zakonca razšla in petkrat spet pobotala, zdaj bosta pa poskusila še šestič, najbrže spet v lovu za novim rekordom...

Ribiči naj imajo močne noge, sicer jih bodo ribe potegnile v globino. Ne smejte se, kajti gornja groznja je pošteno upravičena; neki ribič iz Littlehamptona na Angleškem je šel te dni ribarit. Imel je dobro lovsko srečo; na trnek se mu je namreč ujela tolikšna riba, da je šibkega ribiča potegnila s svojim prekucavanjem v vodo. Možak ni znal plavati in je žalostno utonil. Tako je tokrat riba ujela ribiča in maščevala svoje sestrice.

Albanski kralj Zogu je ostal pozoren in ljubezniv tudi za časa svoje poroke, to dokazuje hitrost in toč-

nost, ki se je z njima zahvalil za neštete poročne čestitke. Hotelir Stefan Čepković iz Vrnjačke banje je namreč kralju brzojavno voščil srečo k poroki. Kralj se je za to čestitko takoj brzojavno zahvalil. Njegova pozornost naj bo dober zgled nekaterim pozabljivim novoročencem.

Tekmovanje za najboljšo laž so te dni priredili v državi Ohio (USA). Najduhovitejšo laž je povedal Roman Links iz San-Franciska. Dejal je, da je bila nekoč tako gosta megla, da bi jo lahko kar z nožem rezal. Tedaj mu je šinila v glavo srečna misel. Vzel je veliko steklenico tuša in je meglo črno pobarval. Potlej jo je pa razsekjal s sekuro v kocke, naložil na voz in jo prodal kot oglej. Tako je neznansko obogatel.

Megla sicer možaku ni prinesla denarja, pač pa laž, saj je dobil z njo pri tekmah drugo nagrado.

Ali naj otrok umre, ali naj bo pa slep za vse življenje — takšna je bila strahotna izbira, ki sta morala v njej odločiti te dni dva mlada ameriška roditelja, doktor Herman Colan in njegova žena. Gospa Colanova je pred poldruhmesečnem rodila zdravo deklico. Otrok se je lepo razvijal, dokler ni nekega dne njegov ded, dr. Morris Hershman opazil tisto grozotno: na otrokovem očesu se je čez noč prikazala majhna pika, ki se je vse večala in večala. Ta sprva na videz neznatna pika je bila očesni rak, bolezen, ki je sicer zelo redka, a je zato vselej usodna. Rak napade očesni živec, od onod se pa hitro razširi na možgane. Edino operacija lahko reši človeka, a potlej je nesrečen za vse življenje slep. Dekletcu so vseeno operirali eno oko in upajo, da mu bodo drugo ohranili.

Da ne bodo prišli klobuki iz mode, je pričel skrbeti neki nov klub iz

O življenju in smrti izumitelja križank

(nów) London, maja. V Capetownu je te dni umrl bogati veleposestnik Viktor Orille; le malo ljudi je vedelo, da je ta mirni mož izumitelj toli priljubljene in razširjene igre za staro in mlado — izumitelj križank.

Pred leti so Orilla obsodili na več let ječe, ker je z avtomobilom po nepazljivosti do smrti povozil neko ženo. V zaporu se je Orille zelo dolgočasil; skušal je ubijati čas na vse mogoče načine. Imel je srečo in je lepega dne sestavil prvo križanko. Tej novorojenki se je pridružilo še več novih, večjih sestic, in kmalu je svojevrstna zabava zaslovela na Angleškem pod imenom »puzzle«.

Sele pozneje so igro izpopolnili, kajti prve križanke so bile samo zlogovne križanke. Ko je pa dobila križanka svojo sedanjo obliko, se je z bliskovito in zmagovito naglico razširila po vsem svetu. Tako je izum samotnega jetnika pričel preganjati samoto in bodriti duha ljudem vseh slojev in poklicev.

Viktor Orille je sicer s svojim izumom zaslužil precej denarja, a samotna leta v zaporu so ga tako potrla, da se je čisto odtujil svetu in ljudem in da je umrl sam, od vseh zapuščen...

Groteska iz Hollywooda

(nzw) Hollywood, maja. Te dni si je morala kitajska filmska zvezda Ana May Wong postrdi nohte. »Kaj je pa tako čudnega pri tem?« boste najbrže dejali, »Saj si vsak človek vsaj dvakrat na teden postrže nohte.«

Res je, navadni zemljani si nohte vsak teden strižejo, ne pa hollywoodske zvezde, ki hočejo pač na vseh poljih pozeiti vse mogoče rekorde. Ana May Wong si namreč že trinaest let ni postrigla nohtov; pustila je, da so ji rasi po mili volji. In res so nohti zrasi v 13 cm dolge, »kremplje«; drugače jih menda res ni mogoče imenovati.

Skrbite malo bolj za svoje zobe, odpravite nevarni zobni kamen!

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Uboga filmska zvezda si ni upala prijeti za nobeno delo, boječ se, da se ji ne bi njen nenavaden, čar polomil. Biti moramo pa pravični in pomniti, da veljajo dolgi nohti pri Kitajcih za posebno lepoto; menda gre pa tudi ta lepota do svojih meja, sicer bi gospodična Wong dobila kakšno zakonsko ponudbo. Tako je pa lepota s »kremplji« samevala dolgih trinaest let, kajti tudi med Kitajci težko najdeš junaka, ki bi vzel za ženo dekle s tako učinkovitim naravnim orožjem...

Te dni je morala Ana May Wong žrtvovati svojo »lepoto« na ljubo najnovejšemu filmu, ki bo v njem igrala glavno vlogo. Kitajska lepota se ni povedala, ali se ji je zdela ta žrtev ponižanje ali — odrešenje!

(»Intran«, Pariz)

Znanost v službi pravice

(ntw) Newyork, maja. Zdaj je menda odklenalo šoferjem, ki prehitro vozijo, na policijski stražnici se pa izgovarjajo z alkoholom. Dosihmal je bilo le težko ugotoviti, kako pijan je ta ali oni krivec, ali je samo »v rožcah«, ali je pa že precej trd. Šoferji so namreč vedeli, da bo kazen milejša, če bodo simulirali pijanost, in tako so imeli na stražnicah vselej dosti dela, da so ugotovili resnico — če so jo sploh ugotovili...

Zdravnik Harger z Indianopolisa je pred kratkim izumil znanstveno pravico, ki absolutno točno in natanko ugotovi, ali je človek »okajen«, »v rožcah« ali pa že pošteno »trd«.

Prilpava sestoji iz maske, ki jo nataknejo krivcu na obraz. Krivec mora dihati, njegov dih gre pa skozi nekakšno pipo, ki je na moč podobna dolgim orientalskim pipam in ki je v njej neka rumena voda.

Če je možak popil le eno samo šilce konjaka, dobi ta voda umazanorjavkasto barvo; pri kozarcu whiskeyja ali žganja postane zelenkasta, če je pa človek čisto »trd«, se v tekočini zazrcalijo vse mavrične barve.

Če že ni resnično, je pa mično...

Pozor pred črnimi vdovami

(nA-w) London, maja. Čuvajti slovitiga »reptila« — oddelka za plazilce v londonskem živalskem vrtu — so te dni dobili strog nalog, naj podvoje paznjo nad črnimi vdovami.

»Kdo so pa te skrivnostne »črne vdove«?« bo marsikdo radovedno vprašal. »Črne vdove« sicer niso članice kakšne roparske ali morilske tolpe, zato niso pa nič manj nevarne; »črne vdove« so namreč neke vrste pajki, ki je njih pik vselej smrtonosen.

Posebna zoprna lastnost teh pajkov — njih domovina je Brazilija — je, da se znajo vtihotapiti v sleherni, še tako ozko razpoko ali luknjo v zidu in lahko tako vsak hip pobegnejo svojim čuvajem v zlato svobodo.

Strup »črnih vdov« učinkuje strahotno hitro in zanesljivo, a učenjaki londonskega živalskega vrta niso mogli uganiti še nikakšnega zanesljivega protistrupa. Menda vam bo zdaj razumljivo, da je strah pred črnimi vdovami res upravičen.

(»Intran«, Pariz)

Bližamo se Metuzalemu

(nów) Pariz, maja. Še v nobeni dobi ljudje niso živeli tako dolgo, kakor živimo zdaj, v 20. stoletju. Vzlic krizi, vzlic raznim drugim nadlogam in te-

žavam modernega življenja se je človeško življenje v našem stoletju zelo podaljšalo.

Na primer samo v Italiji živi 18.000 ljudi, ki so že prekorčili 90. leto. Med temi starčki in starkami jih je 16.000, ki so že ućakali 95 let, 1500, ki so jo potegnili do 99. leta, in okrog 100, ki se lahko ponašajo z rekordom 100 let.

Zenske so pa vsekako še bolj žilave od moških; na 12.000 žensk, ki so že prekorčile 90. leto, pride namreč samo 6.000 moških, torej ravno za pol manj.

Za dolgo življenje se moramo pač zahvaliti razviti higieni in spolniti zdravniške vede. Učenjaki pa zatrjujejo, da bi utegnil človek pri boljših življenjskih pogojih živeti še dalje kakor zdaj. Vprašanje je le, ali je sprito senčnih strani današnjega življenja sto let sploh vredno doživeti...

ŠIROM PO SVETU

v 60 vrsticah

Strašna avtomobilska nesreča se je primerila na gorski cesti med Trapecuntom in Kolkitom na Turškem; izletniški avto je na nekem ovinku padel v 200 metrov globok prepad; pri tem se je ubilo 41 potnikov, živa sta ostala samo neki otrok in neka ženska, ki sta za čudo odnesla le nekaj prask. — Zaradi teleta se je moral ustaviti vlak na progi Staines-Chertsey na Angleškem; neko kravo so namreč tik proge prišli popadki in je povrgla telčka kar na tračnice. Ko je bila stvar urejena, je vlak nadaljeval vožnjo, kajpak z zamudo. — Neka nemška znanstvena odprava je te dni pod vodstvom dr. Pavla Bauerja odpravila v Bombay; v juniju namerava namreč naskočiti Nango Parbat, vršac v Himalaji. Hribolazcem bodo metali hrano iz letal s padali. — Američani ne dajo helija Nemcem, tako je vsaj odločil predsednik Roosevelt, čeprav je te dni prišel v Newyork sam dr. Eckener, da se bo osebnopogajal z washingtonsko vlado. Če Nemci ne bodo dobili helija, so zagrozili, da ne bodo več gradili zrakovplovov, ne vzdrževali oceanskega prometa z njimi. — Zlato so na debelo kradli mrličem uslužbenci tokijskega krematorija; obtoženci so priznali, da so kradli zlato predvsem iz zob in potlej z njim trgovali. — Z lokomotivami sta si napovedala dvoboj dva strojevodja iz države Teksasa; lokomotivi sta trčili s polno paro druga v drugo in se razbili, vročervna tekmeča sta se pa hudo pobila. Zdaj se zdravita v bolnišnici, potlej se bosta morala pa še zagovarjati zaradi škoda, ki sta jo povzročila železniški družbi. Vzrok dvoboja: ljubezen. — Holandsko princesko Beatriko so te dni v Haagu slovesno krstili; boter je bil belgijski kralj Leopold, krstu je pa prisostvoval ves dvor s kraljico Viljemino na čelu. — Med dirko se je v Brooklynu, predmestju Newyorka, vnel avtomobil francoskemu dirkaču Josephu Paulu; dirkač je izgubil oblast nad volanom in goreči avtomobil se je zaletel v gledajočo množico. Pet oseb je bilo takoj mrtvih, dve sta se pa hudo opekli; dirkača so ravno tako hudo opečenega potegnili izpod gorečih razbitin. — Mati petič, gospa Dionnova je te dni rodila zdravega dečka; to je s petčkami vred že njen trinaesti otrok.

Vsa AsPIRIN tableta nosi Bayer-jev križ!

»Bayer-jev« - križ štiti od ponarejenja

Oglas je reg. pod S. Br. 181 od 1. III. 1937

Novela „Družinskega tednika“

ZRCALO GOSPODU MEERMANNU SE JE SANJALO...

Napisal K. Krispien

ZRCALO
naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Pred počitnicami

Vreme je postalo lepše, sonce se
smeje, lepši dnevi nas kar vabijo
ven, v naravo.

Tudi letos bodo tisti, ki imajo kaj
pod palcem, odrinili na potovanje ali
na odhiti.

Mislím, da bi pred temi potovanji
morali nekaj povedati.

Mi, Slovenci in Jugoslovani, smo
zadnja leta tudi začeli potovati v
druge kraje. Ne samo zaradi potova-
nja in zaradi želje, da se seznaní-
mo z drugimi kraji in drugimi na-
rodi; na tuje hodimo tudi že na po-
čitnice.

Naša domovina je velika. Mogoče
ni nikjer drugje takšnih priložnosti
za uživanje naravnih krasot kakor
ravno pri nas. V Sloveniji imamo
hribove z lepimi razgledi in krasne,
divje romantične doline. Na našem
Jadrani imamo obale, kakršne zlepa
ne premore katera druga država;
imamo Plitvička jezera, Ohrid itd.
Tudi starin nam ne primanjkuje; v
Dubrovniku so doma, v Splitu, So-
linu in drugod; celo filmski režiserji
jih občudujejo. Bosna, posebno Sa-
rajevo, nam pa kaže Jutrovo, kaka-
šnega niti v Turčiji ne srečate več.
Vsega imamo torej doma na prebitek
— in vendar potujemo na tuje!?

Prav bi bilo, da bi se držali gesla:
»Spoznaj najprej svojo domovino!«
In še nekaj. Kdor potuje v tujino,
nosi iz države naš denar — naše
bogastvo. In ker je Jugoslavija re-
vna, je škoda vsakega dinarja, ki ga
nesemo ven...
H. K.

Longini, na plan!

Če greš, bratec longin, lepo po
Starem ali Mestnem trgu v Ljubljani,
ali nisi še nikdar tresčil v kakšno
nizko tablo kakšne trgovine? Če že
ne z glavo, pa vsaj z odprtim de-
žnikom, kar je že usodno za dežnik,
ker glava se še nekako zaceli, dežnik
je pa treba vsaj preobleči. Nekatere
table niso niti dva metra od tal,
potem ima pa še vsaka kakšen po-
možen »podizvešček«, tako da si
vedno v nevarnosti.

Zatorej: longini, na plan, za svoje
pravice! Ali pa: tablice stran!

Longin

Prostaštvo

V kupé vlaka Maribor—Ljubljana,
v katerem sem sedel z gospo, ki je
imela s seboj majhnega otroka, je v
Hrastniku stopil dobro oblečen go-
spod.

Brez besede je sedel v kot, izvlekel
neki časopis in se poglubil v čitanje.
Čez nekaj časa je pa prišel še s to-
bačnico na dan in si prižgal cigareto.
Kakor nalašč je pihal dim proti
gospe, da si je morala z robcem ti-
šati nos. Možno je, da je posmehljivo
pogledal in kadil dalje.

Otrok je začel kašljati. Tedaj je
gospa poprosila gospoda, naj preneha
kaditi, ker dim njej in otroku škod-
uje. Toda »gospod«
ji osorno od-
vrne, češ da to njega ni briga.
Na pripombo gospe, da je kupé za
nekadilce, je »gospod«
odgovoril s
tem, da si je z ogorkom prižgal novo
cigareto.

Ko je gospa videla, da nič ne
opravi, je odšla iz kupeja. »Gospod«
se ji je pa še porogljivo nasmehnil.
Vsekako lep primer kulture.

Sopotnik

Bogu, kar je božjega

Dovolite, da Vam napišem par
vrstic iz nekega industrijskega kra-
ja, recimo z začetno črko L.

Prišel je lep mesec maj in z
njim šmarnice. Nisem zelo pobožen,
toda to pobožnost vsak večer opravi-
m.

Lani sem bral v »Zrcalu«, da je
nekdo pel zadaj v cerkvi »sladka ma-
la Marijana«, a tu se je nedavno
zgodelo še nekaj hujšega:

Medtem ko smo drugi poklekli
ter se trkali na prsa, se je neki mlad
»inteligenten«
gospodič vneto pital s
klobaso, da je skoraj predižala ka-
dilo okrog nas.

Mislím, da bi bilo boljše in lepše,
če bi gospodič pojedel svojo večerjo
doma ne pa v cerkvi, ker cerkev ni
restavracija. Doma bi mu še kdo
želel »dober tek«, dočim so se v cer-
kvi ljudje zgrajali.

Kulturna navada

Ko sem te dni šla v Škofji Loki
po neki ulici, sem doživela tole: Od-
prlo se je okno in nekdo, menda hiš-
ni gospodar, je prav debelo pljunil
na cesto. Komaj sem imela še toliko
časa, da sem se umaknila, ker bi
sicer gotovo odnesla to prtljajo s
seboj. Ta bi bil tudi potreben, da bi
ga kdo učil pljuvati v pljuvalnik,
da ne bi več pljuval na cesto, kjer
hodijo ljudje mimo.

Navzočna

Kadar je gospod Meermann hitel
zjutraj nízol po stopnicah v pisarno,
je pogosto srečal gospodično Helbi-
govo, ki je stanovala pod njim in je
morala prav takrat zdoma. Potlej se
je primerilo, da sta izmenjala nekaj
besed. Govorila nista nič posebnega.
Njun pogovor se je sukal okoli čisto
nepomembnih stvari. O vremenu in o
hišnici... kar si pač imajo hišni sta-
novalci tu in tam povedati. Neko ju-
tro je pa gospod Meermann s srepim
pogledom trdo stopal nízol po stop-
nicah in bi bil gospodično Helbigovo
skoraj prezrl.

»Oprostite,«
ji je v zadregi dejal
in ji hlastno odzdravil, »tako sem za-
misljen...«

Gospodična Helbigova se je na-
smehnila.

»Vidim. Upam, da ni nič neprijet-
nega.«

»Pač. Žal je zelo neprijetno.«

Gospod Meermann je vzdihnil in
tako potrt se je zdel, da ga je gospo-
dična Helbigova morala vprašati, ali
mu ne bi kako pomagala. Ni ji takoj
odgovoril. Ustavila sta se na stopni-
cah in njegov pogled je zastrmel čez
njo v daljavo.

»Sanjalo se mi je namreč,«
je nazadnje dejal tiho in skrivnostno.
»Že v tretje se mi je isto sanjalo...«

Gospodična Helbigova je zvedavo
pogledala.

»Kaj — se vam je sanjalo, če smem
vprašati?«

»V sanjah se mi prikazuje neko

»No, no,«
je obotavljaje se menil,
»kako naj vem, kako bi se še raz-
vilo? Morebiti bi pa postala stvar čisto
resna?«

A gospodična Helbigova se je zda-
ji zresnila. Pogledala je na svojo za-
pestno uro.

»Sveta nebesa! Kako pozno je že!
Hiteti moram. Torej, gospod Meer-
mann, pozabite na vse, kar se vam
je sanjalo. Zastran tega si nikar ne
belite glave! Morebiti ste pa bolni...?«
Včasih mora človek zaradi takšnih
stvari k zdravniku. Takšne sanje so
pogosto posledica slabe prebave.

Pomahala mu je v slovo, potlej jo
je pa ubrala po cesti proti avtobusni
postaji.

Na srečo je ravno še ujela avto-
bus, ki ga je potrebovala, če je hotela
še za časa priti v pisarno. In še po-
tem, ko se je v uradu zibala na meh-
kih blazinah, je morala misliti na
zgodbu iz sanj. Spricho tega je vnovič
zmajala s plavalaso glavico. Lej ga,
lej! Kdo bi si bil mislil! Ta gospod
Meermann! V sanjah se mu prika-
zujejo lepa dekleta! In sicer ga od-
bijajo... Zakaj neki? Ali je morebiti
gospod Meermann tako dolgočasen?...

Gospodična Helbigova si je morala
priznati, da ni o tem še nikoli pre-
misljevala. Zdal kajpada...

Drugo jutro je napeto čakala gos-
poda Meermann in je bila zelo
razočarana, ko ga je zgrešila. Zato ga
je pa srečala opoldne, ko se je vračal

pozdravljali. Zda-ji je gospodični Hel-
bigovi prišlo na misel:

»Slišite, gospod Meermann, že vem,
kaj morate narediti. Glejte, da bo
dekletu postalo ljubosumno! Dogovorite
se kratko in malo s kakšno drugo.
To je že star recept! Šele ko bo mi-
slila, da se je v vas zaljubila neka
druga, bo videla, koliko ji je do vas.
Je pač zmerom tako!«

Gospod Meermann je pa v dobro
stran tega recepta vendarle podvo-
mil.

»Rajši ne,«
je otožno dejal. »Zdal
me je že strah, da me bodo vse po-
legnile za nos!«

»Poskusite pa vendarle lahko!«

Gospodična Helbigova se je sme-
ljala tako spodbudljivo, da gospod
Meermann kratko in malo ni mogel
več napak razumeti.

Sestala sta se o pol devetih in po-
slovila o pol enajstih. In ker je gos-
podična Helbigova vedela, da bo
zjutraj, ko bo ura brezobzirno zvo-
nila, trudna, je bila zdaj toliko boljše
volje. Da, ta večer je zanj mnogo
pomenil, saj je zvedela toliko nove-
ga. Zdal ve, da je gospodu Meer-
mannu ime »Hans«
in da mu je devet
in dvajset let, da ima sive oči z rja-
vimi pčicami v njih in nad levim
ušesom smešno zvite lase.

Vse te važne stvari pa niso niko-
mur drugemu nič mar.

»Gorje, če se ti še zdal prikaže v
sanjah tista druga!«
mu je zagrozila
pri slovesu.

Zjutraj seveda,
posebno pa zvečer:

Chlorodont-zobna pasta

dekletu, dogovorim se z njo za sesta-
nek, potlej pa ne pride. To me tako
potre.

»Ali je lepa?«

»Preklemano zala,«
je dejal z na-
gubanimi obrvmi. »Saj to je tisto!
Sicer bi mi bilo prav vseeno, ali me
zavrne ali ne!«

»A če bi bila prišla?«
je poizvedo-
vala gospodična Helbigova s trdovrat-
nostjo ženske, ki postane radovedna.

»Potlej bi ji kajpak samo kaj natve-
zili, jo pripravili do tega, da bi se v
vas zaljubila, nato bi jo pa pustili na
cedilu. Že vemo, kako je to!«

Zdelo se je, da gospod Meermann
s takšno možnostjo sploh računal ni.
To ga je očitno zmedlo.

domov. Že z obraza se mu je bralo,
da se mu je moralo nekaj razbur-
ljivega primeriti. Nestrpno ga je
vprašala:

»No, ali se vam je že spet o njej
sanjalo...?«

»Se znorel bom,«
je zastokal gospod
Meermann in si s prsti zrahljal ovrta-
nik, kakor da se bo od obupa zadu-
šil. »Že četrtič se mi je prikazala
natanko ista, gospodična Helbigova!«

»In je spet ni bilo?«

Gospod Meermann je samo z glavo
odkimal. Videti je bil tako pobit, da
se je gospodični Helbigovi na moč
smilil. Kako naj mu pomaga? Spet
sta stala na stopnicah. Prihajali in
odhajali so drugi stanovalci in bežno

Hans ji je tedaj moral priznati:
»Ali si res verjela tem mojim čen-
čam? Saj si bila vendarle ti, ki sem
zmerom sanjal o njej!«

Gospodična Helbigova je spricho to-
likšne zvitosti kar odrevenela.

»Na koncu koncev se ti najbrže
sploh nikoli ni sanjalo?«
je tesnobno
povprašala.

Tako neumno se ji je zdelo, da je
nasledla takšni slepariji. In če bi se
Hans zdal še zasmehal, bi se pošteno
razsrdila.

A Hans se ni zasmehal. Dolgo je
molče zrl vanjo, potlej je pa tiho
dejtal:

»O pač, sanjalo se mi je že o tebi,
a takšne sanje sem sanjal vselej z
odprtimi očmi...«
(rf-f)

Usodi nihče ne uide

Nemški napisal J. H. Rösler

Kavarna je bila skoraj prazna. Sa-
mo dve mizi sta bili zasedeni. In ka-
kor da bi moralo tako biti, je pri obeh
mizah sedel samo po en moški in
kljub natanko sedemnajstim mizam v
dvorani, sta oba edina gospoda se-
dela ravno pri dveh mizah, ki sta bili
druga tik druge, kakor da bi hotela
biti vsak zase, a vendar nihče ne bi
hotel biti čisto sam v samotni.

Na lepem so se vrata odprla.

Vstopil je tretji gospod.

Pohitel je k enemu od obeh.

»Čisto obupan sem!«

»Kaj se je pa zgodilo?«

»Nesreča!«

»Tebi ali meni?«

»Meni.«

»Kakšna nesreča?«

»Denarnico sem izgubil.«

»Ali je bilo mnogo denarja v njej?«

»Štiri tisoč dinarjev,«
je razburjeno
zašepetal prišlec.

»Morebiti si jo...«

Obupanec je žalostno zmajal z glavo.

»Ne, povsod sem jo iskal. In
kako iskal! Zdal tudi že vem, kje sem
jo izgubil.«

»Kje?«

»V tramvaju.«

Gospod pri sosednji mizi je vstal.

Bil je očitno tako imenovan boljši go-
spod, velik, vitek, obrat, v rjavi obleki
in v ovrtnici je imel zlato podkev.
Stopil je k mizi obeh gospodov in
vkljudno pozdravil.

»Oprostite, gospoda...«

»Želite?«

»Pravkar sem slišal vajin pogovor.

Davi sem namreč našel neko denar-
nico.«

Oba sta se na stolu privzdignila.

»Pokažite jo, prosim!«

Gospod od sosednje mize se je lahno
nasmehnil.

»Tako gladko pa ne gre. Morate me
pač razumeti. Prav rad sem vam pri-
pravljen vrniti vašo denarnico, samo

— ne da bi vam ne zaupal, a prej
mi morate dati natančnejše podatke.

To je menda tudi v uradu za najdene
stvari v navadi.«

»Prav rad. Kaj bi radi vedeli?«

»Kje in kdaj ste svojo denarnico
izgubili.«

»V tramvaju, proga št. pet. Kmalu
po devetih.«

»Drži,«
je pokimal tujec. »Našel sem
jo nekaj po pol desetih. Ležala je
pod klopio. Kakšne barve je bila de-
narnica in kaj je bilo v njej?«

Nesrečnež je naglo odgovoril:

»Rjava je bila, zgoraj v levem kotu
je bila malce obrabljena, v njej je
bilo štiri tisoč dinarjev in časopisni
izrez o novih davkih, dalje nepopolna
dopisnica. Ali je to dovolj?«

»Dovolj,«
je obžalovaje menil go-
spod od sosednje mize. »Ta denarnica,
ki sem jo našel, žal ne bo vaša. Ta
je namreč črna in v njej je samo 100
dinarjev.«

Na mizo je položil staro, ponošeno
denarnico.

»Ali pa morebiti je?«

Mož, ki je bil denarnico izgubil, je
žalostno gledal najdbo.

»Ne, ta ni moja.«

»Skoda. Rad bi vam ustregel,«
je prijazno odgovoril tujec, »za vzlic te-
mu ne izgubite upanja. Ljudje so bolj

pošteni, kakor na splošno mislimo.
Nekdo jo bo zanesljivo našel, morebiti
sprevodnik ali pa kakšen potnik in
bo denarnico prinesel v urad za naj-
dene predmete. Stopite popoldne tja.
Kolikor vem, odpro urad okoli štirih.
Pripravljen sem, da bo vaša denarnica
tamkaj.«

Bilo je malo po štirih, ko je gospod,
ki je bil izgubil denarnico, stopil v
urad za najdene predmete.

»Ali je kdo prinesel kakšno denar-
nico?«

»Kakšna je pa bila?«
je vprašal
uradnik.

Gospod jo je čisto natanko opisal.

Uradnikov obraz je postajal čedalje
daljši.

»Denarnico je nekdo pred kakšno
uro odnesel,«
je potlej dejal.

»Odnese!«

»Da. Prišel je neki gospod, povedal,
da je nekaj po devetih izgubil v tram-
vaju, proga št. pet, rjavo denarnico,

Moški in ženske v luči psihologije

Glede razlike spolov so prišli psihologi na splošno do tehle spoznanj:

Moški

so ustaljeni in mirni;
so negibni;
radi odlagajo opravke;
so uvidetni;
so resni;
se hitro sprijaznijo z razmerami;
imajo radi navado;
mislijo samostojno;
so duhoviti;
so tihi in dosti premišljujejo;
so jedrnatí;
so nerodni;
so zadovoljni sami s seboj;
so strogi z otroki;
si žele denarja;
so sebični;
so brezverski;
so raztreseni;
se le redko smejejo;

Ženske

so žive in nemirne;
so živahne;
hočejo narediti vse hkrati;
so impulzivne;
so vesele;
dolgo ne pozabijo;
imajo rade spremembe;
ponavljajo tuje misli;
so brez duha;
so klepetave;
so dolgovezne;
so spretne;
so nezadovoljne same s seboj;
so nežne z otroki;
jim ni dosti do denarja;
so požrtvovalne;
so pobožne;
so zbrane;
se rade smejejo.

(Iz poročila berlinskega »Zavoda za raziskovanje možganov«)

RADENSKO ZDRAVILNO KOPALIŠČE

zdravi z dobrim uspehom bolezni srca,
ledvic, živcev, nervozo, želodce, jetra, žen-
ske katere, spolne motnje, notranje žleze.
Ako trpite od katere teh bolezni ali sploh
obiskujete zdravilišče, zahtevajte naš pro-
spekt, v katerem imate mnogo koristnih
navodil o zdravju.

Uprava Radenskega zdravilnega
kopališča

SLATINA RADENCI

Direktni vagon za zdravilišče SLATINA
RADENCI odhaja iz Ljubljane ob 8.00 ter
prihaja v RADENCE ob 14.42.

zgoraj na desni malce ogoljeno. Ker
so denarnico tamkaj res našli, in ker
je bilo v njej štiri tisoč dinarjev, za-
sopisni izrezek o novih davkih in ne-
popisana razglednica, kakor je pove-
dal gospod, ni bilo dvoma, da je nje-
gova.«

Drugi je omedlel.

»Kakšen je bil gospod?«
je še za-
hropel.

»Tako imenovan boljši gospod, ve-
lik, vitek, obrat, rjavo obleko je imel
in zlato podkev v ovrtnici.«
(r)

Humor

Slabe skušnje

Rejci perutnine imajo v neki gostil-
nici svojo redno sejo. Za sosednjo
mizo sedi neznan gost; vneto prislu-
škuje pogovoru in sem pa tja kakšno
pametno pripomni. Neznavec za ču-
dobro pozna pasme kokoši, njih ce-
ve, koliko je vredna debela goska i.
koliko mastna račka. Naposled ga
eden izmed rejcev radovedno pobara:
»Ali ste morda tudi vi rejec perut-
nine?«

Tujec se v zadregi nasmehne: »Ti-
sto ne, samo svoj avto zmerom sam
šofiram.«

Nič hudega ne slutec...

»Mama, ali imajo angeli peruti?«
»Kajpak, ljubček moj.«
»Ali znajo letati?«
»Seveda, radovednež mali.«
»Mama, kdaj bo pa potlej letela na-
ša gospodična, ko ji je očka včeraj
dejal, da je njegov zlati, mali angel-
ček?«

»Nič ne skrbi, ljubček, že koj danes
bo sfrčala.«

Kdo je kriv?

»Da, da, ljubi prijatelj, samo alko-
hol je kriv tvoje nesreče.«
»Hvala Bogu, ti si prvi, ki ne trdiš,
da sem vse svoje nesreče sam kriv.«

Najnovejša škotska

Škot se je podal na daljše potova-
nje; že se je poslovil od žene in otrok
in odšel na postajo. Tam se je pa na
lepem obrnil in stekel domov; ves za-
sopel je stopil pred svojo ženo in ji
povedal še zadnje narečilo: »Ne po-
zabi med mojo odsotnostjo v sobi
kuriti za eno osebo manj kakor po
navadi!«

Škotska

V pristanišču se je igral neki škotski
otrok in je padel v morje. Neki mor-
nar je skočil za njim in ga je rešil
kljub življenjski nevarnosti. Ves iz-
črpan in skoraj nezavesten je

AH, TE ŽENE... IN TI MOŽJE!

ZABAVEN FILM O ZAKONU

Pravijo, da nas po smrti čaka drugo življenje in da se moramo nanj pripraviti. Nihče nas pa ne opominja, da se moramo pripraviti — kaj pripraviti, oborožiti? Je prava beseda — tudi za zakonsko življenje. Zakon, to je življenje zase, dobro ali slabo — novo je vsekako.

Neverjetno je, da se lahko življenje kar na lepem spremeni. Pred poroko je življenje takooooo rožnato, polno sonca, nedelj, večnih obljub in sladkih poljubov... Barometer kaže vselej na lepo, v mesecu je zmerom prvega, ona ima trajno kodranje, oni novo sumovoznico in kar se da fine cigarete. Skratka — vse je ime-nitno, celo tašča in celo novi, preozki čevlji za poroko...

Skoraj vsaka golobčija idila se prične s poročnim potovanjem. Po-ročno potovanje je kaj pametna usta-nova, saj lahko tako, on in ona, vendar že pobegneta pred radovedni-mi očmi sorodnikov in znancev. Prvo razočaranje je navadno na kakšni večji postaji, ko si mora, ona — zdaj jo že lahko imenujemo ženo — sama obleči plašč, med tem ko pase, on — mož — svojo rado-vednost po vele mestnem vrvenju. No, takšnih razočaranj se naposled na-bere na obeh straneh za lepo veri-zico, nič čudnega, če lepega dne pri-hrmi nevihta. Po prvi nevihti po-kljče žena na pomoč mamo — že iz tradicije — mož pa svoje stare, zve-ste prijatelj — le zakaj se jim je iz-neveril! Pravijo, da ni sonca brez dežja, in ne narobe, torej upajmo, da se naša zakonca naposled le pobotuta — in šele zdaj se prične pravo za-konsko življenje. In iz te sive vsak-danosti naj vam iztrgam nekaj za-bavnih (morda tudi poučnih) slik o zakonu, o njegovih križih in težavah.

Hudo je, če mož rad v lonce gla-da, vsaj tako hudo, kakor če ga žena moti pri britju. Človek bi menil, da se novopečena zakonca bavita s kar najidealnejšimi problemi v zakonu, v resnici se pa bavita s — kuhanjem polente.

»Povem ti, da ta polenta še ni dovolj kuhana,« meni mož in stro-kovnjaško prime za kuhališče.

»Kdo pravi, da ne?« se razkošati žena. »Misliš, da sem kar tjavdan hodila v gospodinjstvo šolo?«

»Kaj prida se že nisi naučila,« jo zavrne slabša polovica naspol zares naspol za šalo.

»Takoooo? In idrijski žlikrofi, ki sem jih skuhala v četrtek, in žganci in palačinke in vampi in golaž in... oh, kaj bi pripovedovala, ali tisto vse ni bilo za nič, zakaj si pa potlej vse tako hitro popravil?«

»Že res, saj nič ne ugovarjam, vse je bilo imenitno... Veš kaj, ampak meni se zdi, da polenta še zmerom ni dovolj kuhana!« (Tokrat že ne-koliko negotovo.)

»Je dovolj kuhana, pa mir besedi!« Večerja: pri belo pogrnjenem prtu, kajpak so sredi mize cvetlice — ta trava, ki je povsod v napoto, si misli trpinčeni mož — na krožnikih pa rumena, ocvrta polenta in solata.

»No, ljubček, ali je dovolj kuhana, ali ne?« vpraša žena izzivalno.

In tedaj mož, že čisto spravljen: »Menda je, a naša mama jo je dru-gače skuhala...«

Zuradi te prešmentane polente se je žena vso noč premetavala po po-stelji. Saj tudi ni od muh, če ima

mož poleg vseh drugih napak še »Oidipov kompleks!«

Zvečer sedem minut pred osmo. Mladi par gre prvič skupaj v gleda-lišče. Kajpak v parter, naj si zdaj zijala le napesejo oči! »Ves teden bom zvečer jedla samo kavo, že ra-čuna v mislih ženica, a nočoj moram biti v formi!« Saj bodo nekdanje tekmičice popokale od zavisti, ko bodo vidtele kakšno terno sem zadela s svoj-im možem. Samo še nekaj poteg-ljavej z rdečilom, naprh pudra in tale koder, oh nagajivec...!

»Julka! Samo še pet minut manjka do osmih! Kaj vendar šmaris tako dolgo?«

»Ti možje, pa se res nič ne razu-mejo na lepotečenju! Kakor bi bilo to tako preprosto kakor zavzeti ovratnico... Ah, še nekaj kapljic ko-linske vode za uho, kje neki sem že čitala, da dela to žensko tako ne-premagljivo? Tista koketna rdeče-laska iz kavarne, saj sploh nima pristnih las, si bo lahko ustnice zgrizla, tako sem čedna. Res, zakon mi dobro de. Ah, ti moj Bog, kje so neki rokavice...!«

»Julkaaaa! Se dve minuti, podvi-zaj se!«

»Ah, ti sitnež, rajši mi pomagaj iskati rokavice! Kje sem jih že vi-dela? Na toaletni mizici? Ne. V ku-linji? Tudi ne. Na postelji? Se manj. Prosim te, poglej, morda jih imaš ti v žepu. Ne? Te nesrečne rokavice! Vse se bo izjalovilo zaradi njih. Up-e-hala se bom in bom rdeča v licu, ravno danes, ko bodo vendar vse oči obrnjene vame in ko se mi blede »alabastrova« barva tako čudovito poda!«

»Ljuba moja, kaj niso tisto roka-vice, kar držiš tako krčevito v ro-kah?«

»I saj res...«
Ura v bližnjem zvoniku bije osem.

Po desetih letih »srečnega zakon-skega sožitja«. Kosilo. Na mizi vzor-čast prt, nič rož (še te navlake bi bilo treba!), ona in on, sedita vsak na svojem koncu mize, v sredi njun-upanje, njun sončni žarek, sad njune ljubezni, osemletni nadobudni sinček. Služkinja nosi jedi na mizo.

Žena: »Ah dragi, ali ne bi odložil časopisa? Juha se bo shladila.«

Mož le nerad odloži časopis, hitro pojé juho, potlej se pa takoj spet zatopi v branje.

Otrok: »Očka, ali je stric Tone, ki gre z njim mama vsak dan v Tivoli, tvoj brat ali njen brat?«

Žena se vznemiri, zardi in skoraj nejevoljno zavrne otroka: »Nikar zmerom in povsod ne stresaj svoje radovednosti!«

Mož preč drigne glavo in pri-sluhne.

Otrok: »Zakaj imamo pa vsako leto drugega strica? Če že mora tako biti, mi je pa stric Milan?«

Žena zardeva, mož komaj opazno nagubanci čelo. Oba se delata, kakor da ne bi ničesar slišala.

In mali, nedolžni »sončni žarek« si ne more kaj, da ne bi tokrat spet obžalovalje ugotovil že tolikokrat ute-meljeno resnico: »Ti veliki ljudje so pa res čudni!«

Vstopi služkinja in razporedi po mizi francosko solato z majonezo, nadevano kokoško s pikantno omako, sladoled in slaščice. Vse je pravilno skuhano, kajti zdaj že tri leta kuha diplomirana kuharica... Saska

loži rezine krompirja in peči v pečici, dokler se ne zmehča, nato zalij z ne-kaj žlicami kisle smetane in nesí na mizo.

»Zdrobov kipnik z rabarbaro: Na-reži 1 kg rabarbarovih stebelc v majh-ne kosce, jih umij, zalij z ¼ litra vode in do mehkega skuha ob pri-datku ½ kg sladkorja. Pretlači; ra-barbaro in sok daj zdaj spet kuhati, pri-daj 10 dkg zdroba in ga kuhaj ¼ ure ob neprestanem mešanju. Na-posled vlij zmes v kipnikovo obliko, daj ohladiti, potlej pa serviraj z mand-ljevim mlekom.

Perilo za otroke

Prav praktično perilo za dečke in deklice so hlačne srajčke. To perilo je higienično in zračno, hkrati pa tudi dovolj toplo, da se otroci prehitro ne prehlade.

Takšni srajčki za dečka in deklico lahko sešiješ iz batista ali tenkega ši-fona, za pozimi jih pa lahko spleteš iz tenke volne. Mislim, da glede dela ne boš v zadregi, vendar dovoli, da ti pri pletenju nekoliko pomagam.

Deška hlačna srajčka

Kroj: I = levi prednji del, II = po-lovica hrbta.

Tvorivo: 150 gramov tenke bele volne, pletilke štev. 2, kvačka, 6 gum-bov.

Vzorec: vse dele pleteš v rebra-stem vzorčku, torej izmenično 1 levo, 1 desno petljo. Robove ob koncu ob-kvačkaj.

Hlačno srajčko pleti natanko po kroju, in sicer prični vse dele spodaj. Gumbnice vpleti v levi prednji del. Med hlačnice vsj kvadrat s stranico 8 cm. Ta kvadrat spleti dvojno.

20 petelj meri v vzorčku 5 cm. Za prednje dele nasnuj 68 do 70 petelj, za hrbet pa 62 do 64 petelj.

Dekliška hlačna srajčka

Kroj: I = polovica prednjega dela, II = polovica hrbta, II = hrbtani del pri hlačkah.

Tvorivo: 150 gramov tenke bele volne, pletilka štev. 1 in štev. 2, kvačka, 7 gumbov, en meter 1 cm ši-rokega svilenega traku.

Vzorec: Vse dele spleteš v re-brastem vzorčku, torej izmenično 1 le-vo, 1 desno petljo. Pas pri zadnjem delu hlačk (III.) spleteš v istem vzorčku, a s pletilkami štev. 1. Luk-njice, ki skoznje potegneš svileni trak,

da je

aromo

barvo

izdatnost

prikvačkaš na vratni izrez, in sicer 1 ovito šibčno, dve zračni, 1 ovito ši-bčno, 2 zračni itd.

Hlačno srajčko za dekletce pleti na-tanko po kraju, in sicer vsak del po-sebej. Med hlačnici vsj kvadratni vlo-žek s stranico 8 cm. Tudi ta vložek pleteš dvojno, da bo dovolj trpežen.

V pas pri zadnjem hlačnem delu vpleti gumbnice. Zgornji del hrbta delaš posebej; pazi, da ne boš poza-bila tudi tukaj vplesti gumbnic.

20 petelj dá v vzorčku okrog 5 cm; kajpak je to odvisno od debeline volne in pletilk, pa tudi od dela. Za pred-nji del nasnuješ približno 68 do 70 pe-telj, za hrbet pa 62 do 64 petelj.

Videla boš, da ti bo delo za tvoje malčke v veliko veselje, ravno tako bodo pa zadovoljni tudi otroci, ko jim bo pozimi lepo toplo in bodo imeli poleti dovolj perila za preoblačenje.

(n)

Ali znate pravilno jesti?

Najbrže bo vsaka na tistem odgo-vorila, da zase že zna pravilno no-siti v usta. Ne oporekam vam tega, saj so se znali že divjaki v kameniti dobi hraniti. Nekoliko drugače se pa hra-nijo civilizirani ljudje v družbi. Ne bi napisala tega članka, če ne bi imela skoraj vsak dan priložnosti opazovati mlade, ljubke gospodične, kako jedo vse prej ko pravilno in lepo.

Naj prej naj povem, da nikakor pra-vilnosti ne vzporejam z izumetniče-nostjo. Nož in vilice primi pogumno v roke, da ne bo videti, kakor da ti bo zdaj zdaj vse skupaj padlo iz rok. Konci države naj bodo skriti v dla-nah, to ti bo dalo več moči pri reza-nju, hkrati bo pa drža videti naravna.

Če hočeš med jedjo pribor za tre-nutek ali dva odložiti, stori to tako, da bodo nož in vilice ležale na krož-niku prekrižane, in sicer s konicami. Ne pripovedujem ti tega iz kakršne koli mode, ampak zato, ker tako pre-križan pribor nikakor ne more uma-zati prta in ga zatorej upravičeno ta-ko polagamo na krožnik.

Če imaš pribor na krožniku prekri-žan, pomeni to, da boš tisto jed še jedla, zatorej ti v hotelih natakra te-daj krožnika ne bo odnesel, čeprav si morda to pričakovala, in ga moraš po-

tlej šele opomniti, naj uredi mizo. Vsak dobro vzgojen natakra namreč ve, da se vilice in nož prekrižajo samo med jedjo. Če pa želiš, da natakra jed ali prazen krožnik odnese, potlej po-loži nož in vilice vzporedno na krož-nik, in sicer tako, da bodo ročaji gle-dali na desno iz krožnika.

Noža med jedjo nikoli ne polagaj na prt, vilicam je pa odmerjena sa-mo ena pot — pot od krožnika do ust. Menda so ti pravila dobre vzgo-je že toliko znana, da veš, da ne kaže noža nositi v usta. To je ena najbolj grobih napak, ki jih vidimo vsak dan v tej ali oni restavraciji. Že sama pa-met naj ti pove, da se z nožem v ustih lahko obrežeš, hkrati se pa za-vedaj, da je tudi na pogled zelo grdo nož nositi v usta.

Kruh in žemlje le brez skrbi primi

Redna stolica

Leopolda

Oglas reg. S Br. 31410 dne 24. XII. 1935.

v roke in prelomi, kajti kruha nikoli ne režemo, razen če ga odrežemo od struce. Ni posebno okusno, ako na-drobiš kruha v krožnik, da ti popije vsa omako. To — oprostí izrazu — nekoliko spominja na korito, kar se-veda pri mizi ni posebno okusno. Rav-no tako je nevljudno do sosedov, ako krompir stlačiš v piré. Ne razumem, zakaj ljudje sploh tako vneto mečka-jo krompir z vilicami, ko vendar lahko v vsaki restavraciji naročiš krompirjev piré ali krompirjevo kašo!

Zastoj zabavo imaš, če opazuješ ljudi, kako jedo grah. Po bon-tonu moramo pač grah jesti z vilicami, zraven si pa pomagamo z nožem. Za zajemanje graha z vilicami je potreb-na že majhna akrobatska spretnost — kajpak, če si ne znamo drugače poma-gati. Tista pa, ki bo na vilice dala najprej nekoliko gostejše podlage, na primer krompirja, z zajemanjem graha ne bo mela težav, kajti zrna se bodo lepo oprijela goste podlage in nič več ne bodo na poti nagajivo padala z vilice.

Važna je pri mizi tudi drža, kajti nič kaj vpludno ni do sosedov, če ho-čemo kar pol mize s komolci zavzeti. Komolce držimo kolikor mogoče ob ži-votu in zmerom pod miznim robom, kajti na mizi nimamo z njimi česa iskati. Koščice pri kompotih odlagamo na-ravnost z ust na žličko in z žličko na poseben krožnik ali na krožnik ob sko-delici, nikakor pa ne na prt. Nasproti na lahko perutnino vzamemo v ro-ko, a šele potlej, ko smo jo že do dobra obrali z vilicami in nožem.

Zobotrebce ne odlagajmo na mizo, sploh je najboljše, če si pri mizi zob ne snažimo in če ni sile, le mirno po-čakajmo, da si jih doma temeljito osnažimo. Nič kaj okusno ni namreč snaženje zob ob mizi, odlaganje zobo-trebcev na namizni prt itd.

Sicer se védi pri mizi kolikor mo-goče naravno, a udržano, ne govori s polnimi usti, obriši si usta, ko vz-meš v roko kozarec, in ne sili na de-sno in na levo v svoje sosedo ravno tedaj, ko s trudom obirajo kokošje bedro!

Simona

Poravnajte naročnino!

O

ZAKAJ morajo trpeti dojenčki na kožnem vnetju in nadležnih izpuščajih?

K

ZAKAJ morajo trpeti matere, da jih pri dojenju mučijo razpokane in razbolele prsi?

A

ZATO, ker matere še ne vedo za hitro in zanesljivo pomoč, ki jo nudi obema edino pravo rast-linsko mazilo

M

»OKAMA«

A

Dobi se v lekarnah in drogerijah, skat-lica din 8. Razpošilja proti predhodne-mu nakazilu din 10 (tudi v znakrah); Lekarna Mr. J. Obiak, Št. Vid nad Ljubljano

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Riževa juha, krompirjev piré, gobova omaka, kuhana govedi-na. — Zvečer: Krompirjevi svaljki z berivko.

Petek: Zelenjavna juha, zdrobov kipnik z malinovim ocedkom, kom-pot iz krljcev. — Zvečer: češpljeva kaša, kompot.

Sobota: Možganova juha, špinača v omaki, dušen krompir. — Zvečer: Sardelni riž in glavna solata.

Nedelja: Gobova juha, nadevane te-lečje prsi, francoska omaka, smetana-

vi emoki v vaniljevi kremi, kompot.

— Zvečer: Ogrsko zelje, črna kava.

Ponedeljek: Krompirjeva juha, ocvirkova potica, glavna solata. — Zvečer: Naravni zrezek z mešano solato.

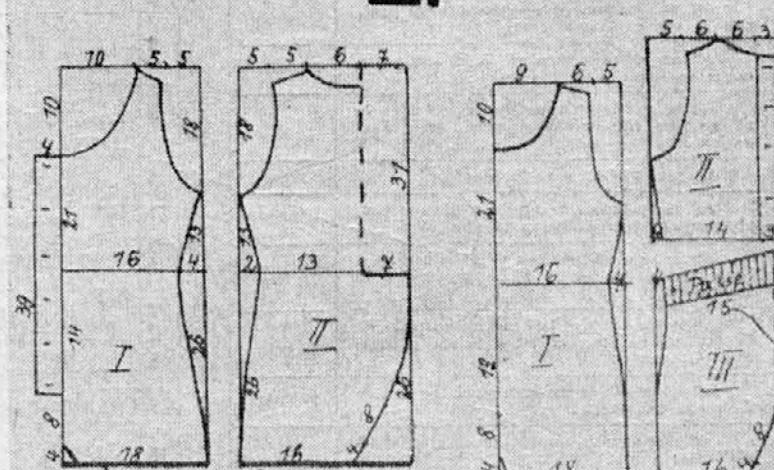
Torek: Golaževa juha, zdrobov kip-nik z rabarbaro. — Zvečer: Oblo-ženi telečji zrezki s solato.

Sreda: Goveja juha z vlivanci, pa-riški zrezki, solata, rabarbara s pre-pečenecem. — Zvečer: Goveji go-laž.

Pojasnila

»Sardelni riž: Iztrebi in operi 40 dkg riža, potlej ga pa zmani v sveži krpi; lahko zarumeni nekoliko čebule na 8 dkg presnega masla, dodaj riž in nekoliko zelenega peteršiljčka in mešaj riž tako dolgo, dokler ne prične rumeneti. Nato dodaj še enkrat toliko vode, kolikor imaš riža, osoli, postavi riž v pečico in ga pokrij s pokrivačo. Ko je riž kuhan, ga podmeti s tremi očisteni in pretlačenimi sardelicami. K rižu ponudi kisle kumarice ali kisle gobice.

»Ogrsko zelje: ½ kg kislega zelja skuha j z 20 dkg prekajenega mesa, z nekoliko soli in kumina. Nato meso nareži na majhne kosce, podmeti z zeljem in vse skupaj naloži v dobro omašeno posodo in obloži z rezinami klobasic in slanine. Povrhu zelja na-

KOLESA

damska in moška, najnovejši letošnji modeli v največji izbiri naprodaj po neverjetno nizkih cenah.

NOVA TRGOVINA
TYRSEVA (DUNAJSKA) CESTA 36
nasproti Gospodarske zveze

Za kolesa samo »Durlin-lak«!

16. nadaljevanje

»Torej nas res hočete zapustiti?« je vprašala z obžalujočim glasom. »Upajmo, da vas ne bomo predolgo pogrešali. Kdaj se nameravate vrniti?«

»Tega ne morem vnaprej določiti. Vse je odvisno od babice.«

»In še moža boste zapustili prav zdaj, ko ga čaka takšna preskusnja? Saj vendar vsi nestrpno čakamo njegovega prvega in velikega uspeha!«

»Jaz mu pač nisem potrebna,« je dejala hladno. »Vi, gospa, pa tako še ostanete!«

Olga je vzkipela; strmo in žugajoče je pogledala mlado gospo.

»Kam merite, gospa Brankova?«

»Menila sem samo, da nisem bila svojemumu možu nikoli svetlovalka, kar se tiče njegovega pesniškega delovanja. Tu gre vsa zasluga vam, gospa — in mislim, da lahko z mirno vestjo prepuštam to tudi odsej vaše izkušnosti. Samo nečesa bi vas še rada prosila! Spričo naglega odpotovanja mi ni mogoče, da bi se poslovila od drage mi Lizike. Odnosite ji, prosim, moje pozdrave. Iz Reinecke se pa že še oglašim!«

Olga Pavlovna je stopila tesno pred Hano, ki je bila videti popolnoma mirna.

»Gospa Brankova,« je vidno razburjena začela, »zdi se, da si nekaj napak razlagate. Vedite, da je to zame žaljivo, zato se bova morali pogovoriti o tem.«

Hana je stopila korak nazaj. Vse na njej je dihlo ledeno zapetost.

»Po nepotrebnem bi besedičili. Ne zamerite mi, da odklanjam tak razgovor. Vrh u vsega je še nepotrebnost, ko pa tako odpotujem. Velikodušno vam prepuščam to, kar je že zdavnaj vaša lastnina. Zdravstvujte, gospa!«

Obrnila se je, ne da bi čakala odgovora. Njena bela vlečka je zašumela po tleh in minuto kasneje je že ni bilo več v dvoran.

Gospa Arnikova je ni niti skušala pridržati, zakaj njej, svetovnjaški dami, se je priviknil primerilo, da si ni znala pomagati. Takšna je torej v resnici ta na oko nepomembna in omejena gospa, ki jo je prej zgolj zaradi njene navidezne neznatnosti velikodušno vabila k sebi, zakaj zdela se ji je poblehna in nenevarna... Joj, kolikšna znota!

Da njeno potovanje pomeni ločitev, je bilo na dlani, in vendar Ervin do te minute niti ne slutil, kaj ga še čaka. Ali bo kar vdano pritril ženini muham? Zanj bo to resda osvobodjenje! Se lepi časi se obetajo! In vendar je sredi tega razmišljanja gospe Olgi Pavlovni zavalovila kri, ko se je spomnila Haninega strmega pogleda in njenega žaljivega tona. V tej odklonitvi slehernega pomenka, v zaničljivem gibu, ko ji je obrnila hrbet, je čutila gospa Arnikova smrtno žalitev. Brez slehernega očitka ji je prepuščala moža, brez iskrice ljubosumnosti... kakor neznanstveno stvar brez vrednosti. Privikrat v življenju jo je doletelo tolikšno ponižanje.

Tombola je bila poslednja točka sporeda. Družba se je začela razhajati, in gospa Arnikova je bila med prvimi, ki so odšli. Zakonca Brankova sta se odpeljala s Heimrodov domov. Profesor je bil na moč dobre volje in je zakoncem pred njunim domom za slovo zaklical z voza še nekaj šaljivih besed.

Polnoč je bila že minila, a Brankova služinčad je še čula.

Ervin je obesil plašč že v predsobju, poltel je pa stopil v salon prav v trenutku, ko si je Hana enela z ramen ogrinjalo. In ko jo je uzel tako v svojem lastnem domu, tako lepo in nocoj tolikanj slavljen, se je v njem spet zganičila ponosna zavest kakor že prejle na veselici. Ta biser je tvoj, Ervin! Tvoja lastnina, ki ti je ne more in ne sme nihče vzeti!

»Hana!« je zavzeto vzkliznil. Zdelo se je, da je preslišala njegov vzkliz, zakaj vneto rdeč je snela čipkasto ruto z glave in jo zložila.

»Ali verjameš, Hana, da sem šele nocoj odkril, kako lepo ženo prav za prav imam? Heimrod je imel dobro oko, ko te je takšno naslikal. No, zato je pa tudi žel zmagoslavje s svojo »živo sliko«, a tudi jaz kot tvoj mož sem bil deležen te slave.«

Besede so zvenele šaljivo in vendar se je razločil v njih prizvok prebujajoče se strasti. Okrog ustnice mlade žene je šinil lahien, a neznanstveno grenak nasmeh. Zdal, zdaj se zdi tudi njemu lepa, ko je že ves svet opazil! »Ni še dolgo temu, ko si hotel Heimrodu prepovedati, da bi me naslikal!« je polglasno dahnila.

Čutil je, da mu očita, toda spričo dobre volje se ni zmenil za to.

»Hana, tista ura je bila usodna. Od tistih dob je prepad med nama, ki pa ne sme ostati. Do nocoj nisi niti besedičee črhnila o tem, a dobro vem, da moje neotesanosti nisi prebolela. Toda verjamim mi, da me je ves ta čas morila slaba vest. O, mnogo huje, kakor utegneš slutiti! Krivčen sem bil takrat. Rad priznam. Ali mi daš za kezanje odvezo?«

Za ponosnega in samovoljnega moža je bilo to priznanje in opravičilo na moč poniževalno, a v tej minuti, ko se je začelo vse njegovo bilje ogrevati za lastno ženo, bi bil storil še vse kaj več, da popravi svoj nepremišljeni greh.

Hana se je komaj zmenila za nje-

MIGLJAJ USODE

Po nemškem
izvirniku priredila
R. K.

gove besede. Nejevoljno je stresla z rameni in dela:

»Pusti na miru, kar je že zdavnaj za nama. Toda nečesa bi te še rada prosila. Menda ne boš hud, če se jutri odpeljem k babici v Reinecke?«

»V Reinecke? Ali se je mar kaj zgodilo?«

»Nič posebnega, a to menda veš, da babica že vso zimo nekam boleha. Šele o Božiču sva zvedela za to, in saj veš, če začne taka grča, ki je je bilo vseh sedemdeset let samo zdravje, kar na lepem bolehati, je človek neprestano v skrbeh. Sama noče nič priznati in v pisnih komaj kaj omeni, toda naš domači zdravnik mi je sporočil, da stvar vendar ni nedolžna. Sicer meni, da ni kdo ve kaj resnega, vendar mi ni prikril, da ga njena pogosta omotica navdaja s skrbjo.«

S popolno mirnostjo mu je vse to razložila, toda zdelo se je, da Brankov vendar razume, v katerem grmu zajee liči. Na čelu se mu je prikazal temen oblak — in zdajci je ves razdražen kriknil:

»Ali se hočeš mar tako maščevati?«

»Za to, kar si nocoj v cvetlični dvorani videla, ali pa vsaj misliš, da si videla. Zmotila si se! Z gospo Arnikovo sem govoril prav res samo o stvarih, ki ti jih je ona sama omenila, ko si prišla. Slehera najina beseda bi bila za tvoje uho.«

Skomignila je z rameni in dela:

»Moj odhod je bil že določena stvar. Babica me pričakuje, ko sem ji pa že prejšnji teden sporočila, da pridem. Do danes sem čakala samo zaradi Heimroda, ki sem mu obljubila, da pojdem z njim na nocojšnjo prireditve. Kovčigi so že od večera pripravljani; lahko se prepričam!«

»Torej misliš resno na odhod?«

»Da!«

Njen »da« je bil hladen in trd. Ervin se je nehote spomnil Eckardovih besed: »Molčala bo tudi še vnaprej, lepega dne bo pa odšla — in pustila te bo samega!« Zdal je torej že tako daleč... Ob tej misli se je v njem vse uprilo tej nemi obsodbi; v hipu se je odločil, da se ne bo molče in vdano uklonil njeni volji.

V poslednjem času sem se večkrat bal, da bo nekoč prišla taka ura,« je premagovaje se izdaval. »Nocem se je ogniti, zakaj moja vest je čista. Ne vem sicer, kaj so ti vse sčevali o razmerju med menoj in gospo Arnikovo, zato ti bom sam razčistil za devdo. Motiš se, ako verjameš obrekovalcem. Razmerje med nama je zgolj duševnega značaja... Tvoje pravice niso niti za las okrnjene!«

Hana je dvignila glavo in ga strmo pogledala.

»Ljubiš jo — to Olga Pavlovno — to je vendar na dlani. Poznal in ljubil si jo, še preden sem zares postala tvoja nevesta. Zakaj si le poltel silil v zakon z menoj?«

To vprašanje mu je vzvalovilo vso kri. Le predobro se je zavedal, zakaj si je prav njo izbral za ženo.

»Ne ti ne jaz nisva bila prosta,« je kratko in pikro odgovoril. »Volja in želja najinih staršev naju je združila; morala sva se ukloniti.«

»To se pravi, da sem se uklonila samo jaz, ki do tistih dob še nisem upala imeti lastne volje. Vzgojena sem bila v znamenju slepe poslušnosti in mimo volje svojih staršev sem poznala samo še božjo voljo. Ti, Ervin, ti si pa doraščal v popolni svobodi. Vidiš, in tudi ona je bila

prosta, zakaj torej nisi nje za-

snubil?«

»To je zgolj moja stvar!« je vzkipl Ervin. »Nehaj že s takšnim mučenjem; ne prenesem ga. Da, ljubil sem Olga Arnikovo — ko me že siliš, da priznam — in prav tedaj so se s smrtjo mojega očeta zgrnili usodni oblaki nad mojo glavo. Ali sem ji mar smel ponuditi svojo roko, ko sem bil tik pred gmočnim polomom? Ali bi se naj bil ponižal in prosil za njeno bogastvo?«

V neizmerni razburjenosti ni pre-sojal, kako podlo je to njegovo odkrito priznanje in žaljivo za njegovo pravo zakonsko ženo. Hana je smrtno prebledela, toda ko nato se je sunkovito vzravala in zviška spregovorila:

»Meni, da meni, si se pa usodil

VI dihaš
sedaj močneje

tudi Vaša koža sedaj močneje diha. Sedaj je najbolj dovzetna, da se pomladi in osveži. Podprite tedaj njeno hormonsko delovanje s Solea milom in kremo pa boste veseli svežosti svojega obraza.

SOLEA
Milo in krema

ponuditi roko! Toliko si me vendar cenil, da sem ti smela rešiti tvoj Rodenstein in tvoje premoženje. Mene si vzel za nameček, ker ti drugače ni kazalo... O da, saj sem to le prevečkrat čutila v najinem zakoncu!

Očitek je bil le preveč resničen in pravičen, da bi bil mogel Brankov nanj odgovoriti. Šele čez nekaj hipov jo je ošinil s temačnim pogledom in povzel:

»Zakaj si me pa tolikanj razdražila z vprašanji in s stikanjem po preteklosti! To je bila do teh dob zgolj moja lastna skrb. Nisi imela pravice, da me kličeš na odgovor! Vidi pa, da mi ne moreš ničesar očitati, prav ničesar, kar bi te bilo poniževalo in

ALI STE SREČNO POROČENI?

Odgovorite odkrito na spodnja vprašanja, pa boste vedeli

Poročili ste se srečno in si izbrali pravo družico, če boste našli v predalih prve razpredelnice več »da« kakor »ne« in v predalih druge razpredelnice več »ne« kakor »da«.

1. razpredelnica

1	Ali ima vaša žena iste misli in isti okus kakor vi? Ali vam je postala tudi tovarišica v športu?
2	Ali se zgrozite, če se spomnite na svoje samske obede in večerje?
3	Ali so se vaše gmočne skrbi zmanjšale, odkar jih delite s svojo ženo?
4	Ali se razumete z družino svoje žene in ali se vam zdelo nečaka in nečakinje srčkani paglavčki?
5	Ali radi plešete s svojo ženo?
6	Ali ste ponosni, če greste z njo na izlet, ponosni na njeno eleganco in njen okus?
7	Ali se vam zdi, da ima vaša žena v oblačju več okusa kakor njene prijateljice in žene vaših prijateljev?
8	Ali imata enak smisel za smešno plat življenja? Ali se smejeta istim šalam in dvotipom?
9	Ali se strinjata zastran ureditve gospodinjanskega proračuna?
10	Ali se vam nehote izvije iz srca vzdih olajšanja: »Ah, najprijetnejše je vendarle doma,« kadar se vrnete z večerje pri prijateljih?

2. razpredelnica

1	Ali se vaša žena že zaradi najneznatnejše malenkosti razjezi?
2	Ali se pritožuje, da je ne razumete?
3	Ali so prve njene besede, ko sedeta za mizo h kosilu, da je meso preplačala in so sploh poskočile cene na trgu?
4	Ali si zvečer rajši poiščete družbo svojih prijateljev, kakor pa da bi ostali doma s svojo ženo?
5	Ali žena ves dan teka po trgovinah, hotelu izrabiti to ali ono razprodajo?
6	Ali vam skoči v besedo, kadar pričnete pripovedovati kakšno anekdoto, češ da ste jo že neštetokrat povedali in da jo že vsi poznajo?
7	Ali izda za svoje obleke več denarja, kakor ga ji morete dati?
8	Ali jo morate včasih čakati, kadar sta namenjena z doma?
9	Ali se radi sporečete z ženinimi prijatelji?
10	Ali je žena še nepočesana v jutranji halji in v copatah, ko se vrnete iz službe na kosilo?

Zdal sem se prebudila in zdaj poslušam la glas svojega srca. Moram!«

Stala je pred njim visoko vzravna, vsa zardela od prekipevalnega razburjenja. Njene oči, velike in rjave, s skritim zlatim bleskom na dnu, so žarele od strastnega gneva. Bilo je nekaj mogočnega v tem viharjem izbruhu očičkov in obtožb — sprostitve utenjene nravi, ki je s silo odvrгла verige hlapčevstva.

Mož je pa zrl vanjo, nepremično in neprestano, kakor da bi ne mogel razumeti in verjeti. Prvikrat je videl svojo ženo v pravi luči — ob uri, ko je odhajala od njega...

Sledil je dolg in mučen molk. Minile so minute in nihče izmed njiju ni spregovoril. Zdelo se je, da se oba bojata besede, ki je morala priti na dan.

Naposled je Hana vendar povzela: »Mislim, da se zdaj strinjaš z mojim odpotovanjem. Babici seveda ne bom ničesar izdala, zakaj zdaj bi utegnila biti kruta resnica zanjo usodna. Morda,« je plaho izdala in glas ji je drhtel, »morda bom revici lahko prihranila to bolečino. Kar sem brala med vrstami zdravnikovega pisma, je na moč resno. Za zdaj naj bo njena bolezen vzrok mojega odhoda, kdaj naj pa svet izve za najino ločitev, presodi ti sam! Vem, da si sam na razpotju, ki ti utegne odpreti pot do slave, zato je boljše, da družbi še ničesar... Ervin, ali me ne poslušas?«

Zdelo se je, da res ni ničesar slišal, zakaj pomel si je oči, kakor bi se bil pravkar zbudil.

»Da, vem — odšla boš! — Kdaj pa odideš?«

»Navsezgodaj! Ne bom te motila. Naročila sem bila že predpoldnem, da bom nocoj spala v gostinski sobi. Sluga pojde z menoj na postajo, potlej se pa vrne. Poslovila se! Zdravstvuj!«

Obrnila se je, hoteč oditi, tedaj se je pa Ervin zganič, kakor da bi hotel planiti za njo.

»Hana!«

Ta klic je bil preteč in divji in vendar se je v njem skrival prizvok prošnje po spravi. Mlada gospa je obstala.

»Zeliš?«

»Nič!« je zamrmral in stopil nazaj. »Zdravstvuj!«

Vrata so se zaprla in Ervin Brankov je ostal sam. Velika salonska ura je odbila eno po polnoči. Udar kladiva je zazvenel glasno in trdo. Kakor da bi z nejevoljo pritrldil, da se smeta človeka, ki sta si pred Bogom obljubila večno zvestobo, za zmerom raziti...

IV.

Doktor Eckard in njegov nečak sta se vračala iz zverinjaka, koder je lahna zelenkasta tenčica po drevju že oznanjala bližajočo se pomlad. Sešla sta se bila, ko je prišel doktor iz uredništva, Ervin pa z glavne in poslednje skušnje svoje drame pred jutrišnjo premiero.

»Zadnje čase te sploh ni več na spregled!« ga je pozdravil Eckard. »Nikjer te ne najdem, najsi te iščem tu ali tam. Menda mrzlica pred odločilno bitko? Nu, ali je na odru naposled vendar že vse v redu?«

»Kar se tiče vprizorive — že,« je odgovoril Ervin. »Le žal, da Riedinger ni kos glavni vlogi; to je čedalje bolj očitno!«

»Mislim sem si. Sicer je Riedinger dober in pošten možakar, vendar je le umetnik srednjega reda. Sam si si kriv, zakaj si se pa s Torwaldom sporekel.«

»Zato, ker je bil nesramen!«

»Neumnost!« Še govora ni bilo o tem. Malce preveč se je zanimal za potovanje svoje žene, ko mu pa ni šlo v glavo, da Hane ne bo za krstno predstavo v Berlin. Ako mu nisi hotel dati poštenega odgovora, bi se bil krátko in malo ognil s kakšnim izgovorom.«

»Saj sem se.«

»Tako razdraženo si bevsnil vani, da je moral biti užaljen. Zakaj se pa nisi pobotal z njim, ko si sprevredil svojo napako? Prava sreča, da sem bil zraven, sicer bi se bila še s pestmi! Ni čudo, da ti je vloga vrnil. Zdal si pač moraš pomagati, kakor veš in znaš. Pribito je pa, da bi ti bil Torwald s svojo ognjevitostjo in prepričevalno igro rešil uspeh prvega večera, zakaj Wulffhart je duša vse drame.«

Stričeve besede so ranile mladega moža; slišati je bilo iz njegovega odgovora.

»Ako mora šele kakršen koli igralec »rešiti« dramo, poltel že tako ni nič prida.«

»Zapomni si, da Torwald ni kakršen koli igralec, temveč genialen umetnik, ki ima občinstvo v rokah. Sledi mu po vsaki ceni, ako sprostí vso svojo silo. Take reči so po navadi odločilne! Vedeti pa moraš, da kot novinec še pojma nimam, kaj vse utegne biti važno. Mnogo zanimanja se je bilo zbudilo zate in za tvoje delo, od katere plati, veš sam bolje od mene — toda izvedel sem, da zanimanje že nekaj tednov kopni, odkar je odpotovala tvoja žena.«

Po trudapolnem delu — zabava in razvedrilo v »Družinskem tedniku«!

Din. **40.000,-**
denarnih NAGRAD

**H kateri točki navodila o uporabi
Radiona spada posamezna slika?**

Navodilo za pranje z Radionom, ki je tiskano na hrbtni strani vsakega zavitka, ima 6 točk. Potrebno je, da točno doženete, katere točke Radion navodila predstavljajo te slike. Vzemite v roko zavitek Radiona in prečitajte pazljivo vsako točko navodila, pa ga primerjajte s temi slikami. Nato vnesite v prazne kroge na teh slikah številko tiste točke, ki po Vašem mnenju spada k posameznim slikam. Napišete v spodnjem desnem kotu tega oglasa čitljivo Vaše ime in natančen naslov. Izrežite cel oglas in ga pošljite kot tiskovino v odprti kuverti frankirano s 25 para brez vsakega drugega obvestila na: Jugoslavensko d. d. Schicht-Lever, oddelek reklama, Osijek.

POZOR: Poslednji rok za vpošiljatev je 31. maj.

1. nagrada	Din. 10.000.-
2. nagrada	„ 5.000.-
3. nagrada	„ 3.000.-
4. nagrada	„ 2.000.-
200 nagrad po	„ 100.-

Skupaj Din. 40.000.- za pravilno rešitev!

Ugotovitev pravilnosti rešitev, žrebanje in delitev dobitkov izvrši posebna, ocenjevalna komisija, katere člani so:

Dr. Mato Perić, kr. javni notar
Kamilo Krvarič, direktor „Hrvatskega lista“
Inž. Ante Safner, direktor Jugosl. d. d. Schicht-Lever
Dragan Gregurovič, šef reklame Jugosl. d. d. Schicht-Lever

Glavni dobitniki bodo objavljeni 19. junija.

Navodilo o uporabi obeta pri nagradnem tekmovanju dobitnik, točna izpolnitev istega pa prinaša uspeh pri pranju perila!

RADION

pere sam – pere prizanesljivo

Ime in priimek _____
Kraj _____
Ulica in številka _____
Banovina _____

21